

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

30. ČÍSLO / X. ROČNÍK

8 Kč (11,50 Sk)

28. ČERVENCE 2002

Z obsahu:

**Vznešenost Boha
Stvořitele**

Katecheze Jana Pavla II.
při generální audienci
3. července 2002
- strana 2 -

**...zcela v rukou
Stvořitele!**

Sv. Markéta d'Youville
- strana 4 -

**Ze zednářské lóže ke
Kristovu světlu
(dokončení)**

- strana 7 -

**Proč mám svou
rodinu rád**

Bílá kronika –
ze srdce dítěte
- strana 8 -

**Jak překonat krizi
manželství...**

...z lásky k dětem
– i k svému prospěchu
- strana 9 -

**Hodnoty jsou plodem
na stromu víry**

Arcibiskup
Johannes Dyba
- strana 10 -

**Plody nanebevstoupení:
Uznání toho,
že Ježíš je Pán**

Kristologické katecheze
Jana Pavla II. (84)
- strana 12 -

Skutečná tvář otce Pia (30)

Četba na pokračování
- strana 14 -

22. - 28. července -
XVII. světové setkání mládeže v Torontu

EDITORIAL

Současný papež Jan Pavel II. překonává rozhodně všechny své předchůdce nejen v počtu apoštolských cest a s tím spojených procestovaných vzdáleností, ale i v počtu světců, které povýšil k počtům oltáře. Někteří „teologové“ to kritizují jako „inflaci“.

Inflace znamená takovou přemíru, která způsobuje znehodnocení. Je tomu v případě nově vyhlášených světců skutečně tak? Svatořečení neznamená »vyřábění« světců nýbrž zvýraznění příkladu těch, kteří na své cestě za dokonalostí oslavili Boha hrdinským stupněm svých ctností. Vychází se tak vstříc účtě, jakou věřící lid spontánně chová k těmto vzorům křesťanského života, když prosí o jejich přimluvu, kterou sám Bůh nezřídka potvrzuje zjevnými divy a zázraky. Každou kanonizaci předchází »soudní proces«, jehož přísnost je tak velká, že by to mohlo některé věřící přímo pohoršit. Když však dojde k oficiálnímu potvrzení hrdinského stupně ctností a poté k slavnostnímu prohlášení za svatého, má takové rozhodnutí charakter neomylného výroku, tedy proneseného pod přímým vlivem Ducha Svatého. Nejedná se tedy v žádném případě o nějakou svévoli hlavy Církve.

Úcta k svatým a světicím není pro věřícího závazná, ale je velmi prospěšná, neboť nás zavádí do společenství těch, kteří nás s jistotou přešli do Boží slávy jako zvláštní Boží přátelé. Kanonizace posledních dvaceti let nejsou inflací, nýbrž naopak otevřením a zhodnocením pokladů svatosti, která zazářila na různých místech světa za různých okolností a situací a přináší nové inspirující podněty pro křesťanskou praxi. Kanonizace Jana Pavla II. v současném zpoňštelém světě jsou tak výmluvným dokladem pravdivosti slov svatého Pavla: *Kde se rozmnožil hřích, tam v míře*

Pokračování na str. 13

Vznešenost Boha Stvořitele

Podstatný obsah žalmu 92, u kterého se zastavíme, je suggestivně vyjádřen několika verši hymnu, který liturgie hodin předkládá v pondělních nešporách: »Ó Tvůrce nebes nezměrný, oblohu navršils jak hráz, by spousta vod se nestekly a ve svých tocích pluly dál. Ty vyprahlé jsi samoty a vysušená území osvěžil vodou potoků a řek, co tečou do moří.«

Zpěv o Hospodinu Králi

Dříve než vstoupíme do svého srdce žalmu, ve kterém převládá obraz vod, chceme vystihnout základní náladu a literární druh, který zde dominuje. Znalci Bible totiž označují tento náš žalm i následující žalmy 95-98 jako »zpěv o Hospodinu Králi«. Opěvuje Boží království, pramen pokoje, pravdy a lásky, který vzýváme také v modlitbě »Otče náš«, když prosíme: »Přijď království tvé!«

Žalm 92 se totiž otevírá právě slavnostním zvoláním, které zní takto: *Hospodin kraluje* (v. 1). Žalmista oslavuje činné Boží kralování, tj. jeho účinné a spásné působení, které utváří svět a vykupuje člověka. Hospodin není netečným vládcem, který trůní na svém vzdáleném nebi, nýbrž je přítomný uprostřed svého lidu jako mocný Spasitel a velký ve své lásce.

Svrchovaná Boží moc

V první části hymnu chvály vystupuje do popředí Hospodin jako král. Jako svrchovaný panovník trůní ve slávě na neotřesitelném a věčném stolci (srov. v. 2). Jeho pláštěm je zář jeho transcendence, pásem jeho roucha je všemohoucnost (srov. v. 1). V srdci žalmu se zjevuje právě Boží všemohoucí svrchovanost charakterizovaná působivým obrazem rozbourěných vod.

Žalmista obzvláště zdůrazňuje *je hlas řek*, tzn. hukot jejich vod. Velmi účinně působí hukot velkých vodopádů, který ohlušuje

sluch a celé tělo proniká chvěním, pocit hrozivé síly. Žalm 41 vyvolává tento pocit, když říká: *Přivaly na sebe volají hukotem tvých vodopádů, celé tvé příboje a vlny se přese mne převálily* (v. 8). Tváří v tvář takové přírodní síle se lidská bytost cítí maličkou. Žalmista ji proto chápe jako odrazový můstek, aby vyzvedl o to větší moc Hospodina. Trojnásobné opakování výrazu *zdvíhají řeky* (srov. Ž 92, 3) svůj hlas odpovídá trojímu potvrzení nejvyšší Boží moci.

Výklad Otců

Církevní otcové s oblibou komentují tento žalm tak, že ho aplikují na Krista »Pána a Spasitele«. Origenes, kterého do latiny přeložil sv. Jeroným, říká: *Hospodin kraluje, oděl se velebností*, to znamená – ten, který se nejdříve třásl v bidě těla, nyní září v majestátu božství.« Pro Origena řeky a vody, které zdvíhají svůj hlas, představují »vlivné postavy proroků a apoštolů«, které »hlásají chválu a slávu Pána a ohlašují jeho soudy celému světu (srov. 74 homilie sui libri dei Salmi, Milán 1993, s. 666.669).

Svatý Augustin rozvíjí ještě šířeji symbol toků a moří. Jako řeky, plné tekoucí vody, tzn. plné Ducha Svatého a tím silné, se apoštolové již nebojí a zvedají konečně svůj hlas. Ale »když Krista začalo hlásat tolik hlasů, moře se počalo zmitat.« Ve zmatku moře ve světě – poznamenává Augustin – se zdálo, že lodička Církve se ustrašeně zmitá, ohrožována hrozbami a pronásledováním, ale »obdivuhodný je Pán na výsosti – krácel po moři a uklidnil vlny« (Esposizioni sui Salmi, III, Řím 1976, s. 231).

Bůh, který je svrchovaným Pánem všech věcí, všemohoucí a neporazitelný, je tedy vždy nablízku svému lidu, kterému dává svá naučení. To je myšlenka, kterou nabízí žalm 92 ve svém posledním verši. Za nejvyšším trůnem v nebi následuje trůn archy jeruzalémského chrámu, do moci

kosmického hlasu vstupuje sladkost jeho slova svatého a neomylného: *Tvoje výroky jsou spolehlivé, tvému domu přísluší svatost, Hospodine, na věčné časy* (v. 5).

Vzbuzení důvěry a víry

Tak končí krátký hymnus, který však obsahuje velký prosebníkův vzdech. Je to modlitba, která plodí důvěru a naději věřících, kteří se často cítí zmitáni, strachují se, že budou smeteni bouřemi dějin a zasaženi hrozivými temnými silami.

Ohlas tohoto žalmu může rozpoznat v Janově Zjevení, když inspirovaný autor popisuje velké nebeské shromáždění, které oslavuje porážku utlačovatelského Babylonu a říká: *A tehdy jsem uslyšel, jak volá přechetný zástup – podobalo se to hukotu velkých vod a mocnému dunění hromů: Aleluja! Pán, náš Bůh vševládny, se ujal království* (19,6).

Oslava Trojice

Zuavřeme svou úvahu o žalmu 92 tím, že dáme slovo sv. Řehoři Naziánskému, vynikajícímu teologu mezi Otců. Použijeme k tomu krásnou báseň, ve které chvála Boha, vládce a stvořitele přijímá trinitární zřetel: »Ty, Otče, jsi stvořil vesmír, každé věci jsi dal místo, které jí přísluší, a zachováš ji silou své prozřetelnosti... Tvé Slovo je Bůh Syn. Je totiž stejné podstaty s Otcem a jemu rovný ve slávě. On harmonicky uspořádal vesmír, aby kraloval nade vším. A Duch Svatý, Bůh, který všechno objímá, o každou věc pečuje a chrání ji. Budu Tě hlásat, živá Trojice, samotný a jediný vládce... nepřemožitelná síla, která vládne nebi, pohlede, který je zraku nedostupný, ale patří na celý vesmír a poznává každou nejtajnější hlubinu země až do propastí. Ó, Otče, buď mi milostiv, kéž mohu nalézt Tvé milosrdenství a milost, neboť Tobě patří sláva a milost až do konce věků« (Carme 31, in: Poesie/1, Řím 1994, s. 65-66).

*Bolletino Vaticano
Mezitaluky redakce Světla*

Zaplacená cena

Zamyšlení nad liturgickými texty
dnešní neděle

Neocenitelný dar Božího království

V dnešní době ti svět ze všech stran stává před očima lákavé nabídky. Všemohoucně se snaží tě přesvědčit, co všechno by sis měl opatřit, chce ti namluvit, jak velice potřebuješ i to, bez čeho se klidně můžeš obejít. Ale všichni tito neodbytní vetřelci se ve skutečnosti neohlížejí na tvůj prospěch, nýbrž myslí především na svůj vlastní zisk. Musíš být opravdu velmi pozorný, abys uprostřed tohoto světského halasu nepřeslechl zcela jinou tichou nabídku, kterou tě Pán zve do své blízkosti. Chce tvou pozornost obrátit k jiným hodnotám, i když k tomu používá obrazy ze světa majetku, obchodu a zisku, které dnes tak silně ovládají mysl i srdce tolika lidí. Čím skromněji vypadá jeho nabídka v záplavě reklamy, která se vnučuje tak neodbytně, tím větší je skutečné bohatství, které je jejím obsahem. Je to také jediná nabídka, která sleduje jediné tvůj největší prospěch. Věnuj proto Pánu chvíli pozornosti, aby ses o tom mohl přesvědčit.

Otázka hodnot tedy není doménou jen materiálního světa. Ježíš přichází s výmluvným podoběnstvím o *pokladu a perle*, protože i v Božím království velmi záleží na tom **poznat pravou cenu** toho, co ti nezištně nabízí sám Bůh. Jen ten, kdo se vynasnaží, aby poznal, jak nedocenitelný je **dar Božího království**, bude ochoten obětovat úplně všechno, jen aby ho získal. To je tajemství těch, kteří *opustili všechno a šli za ním*⁽¹⁾.

Tento svět si tě k sobě láká vídinou nejrůznějších *zlatých telat*, která si ve skutečnosti ani nebudou moci opatřit. To, co získá jeden, nezbude pro druhého, a tak nakonec místo slibovaného štěstí tě všechny poklady světa naplňují jen nespokojeností a závistí. Boží nabídka je naopak dosažitelná pro každého, a to tak, že ten, kdo ji získá, nikoho jiného o nic nepřipraví. Vše záleží na tom, Boží nabídku poznat, náležitě ocenit a podle toho pak usilovat o její dosažení.

Abys vůbec mohl objevit *poklad*, který je pro tebe ukryt v poli, abys mohl být uchvácen krásou a hodnotou *nejvzácnější perly* a byl pak ochoten obětovat všechno, jen abys ji získal, připravil ti ty nejvýhodnější podmínky sám Bůh. Vždyť je to On sám, kdo se zachoval tak, jak o tom vypráví ve svém podoběnství. Ty sám jsi pro Ježíše, Božího Syna, *skrze Něhož všechno je stvořeno*, tím pokladem nad všechny poklady a nejdrahoccennější perlou, a to pro **obraz Jeho Otce, který vidí ve tvé duši**. Rozhodl se od věčnosti, že pro tento *poklad*, pro tuto *perlu prodá všechno, co má*, aby ji získal.

Ze skutečné ceny, kterou zaplatil za *pole, na kterém tě našel*, můžeš poznávat, jakou máš pro

Něj nesmírnou hodnotu. Vzdal se své božské slávy a přijal postavení služebníka, zřekl se zde na zemi všeho pohodlí, bohatství a postavení a nakonec obětoval to nejdražší a nejvzácnější – svou čest, svou krev a svůj život. To je cena, jakou za tebe zaplatil. To, co neudělal pro anděly, udělal pro tebe. Pro krásu Otcova obrazu, který je v tobě, chce získat do svého vlastnictví spolu s tebou i *pole* toho prostředí, do kterého tě ukryl. Nenajdeš lepšího, šlechtetnějšího a velkodušnějšího držitele, není nikoho, kdo by mohl výše ocenit tvou hodnotu. Tvoje cena nevyplývá z toho, co máš, jak je tomu v království tohoto světa, ale v tom, čím se můžeš stát. Zhodnocuje tě to, co je v tobě Božího, skutečnost, že můžeš být podobný Jemu, smýšlet jako On, milovat jako On, jednat jako On, trpět jako On. To, co se přitom žádá od tebe, je jen to, že tuto podobu přijímáš a rozvíjíš **dobrovolně a s láskou**. Čím více se Jemu podobáš, tím více roste tvá cena v Jeho očích. Svým úsilím o podobnost s Ním, o **Boží obraz v sobě, o svatost**, posvěcuješ a zhodnocuješ i své okolí.

Tuto svou hodnotu, která spočívá jen a jen v tvé podobě s Ním, můžeš však také sám zničit. Všechno bude zmařeno, jestliže oslněn pyšnou prázdnotou odmítneš Boží nabídku, jestliže nebudeš ochoten *prodat všechno ostatní, jen abys získal jediný skutečný a nedocenitelný poklad – společenství s Ním*. V takovém případě všechno to, co nebeský Obchodník pro tebe obětoval, přišlo by nazmar. Co Jemu pak zbude, aby udělal s tím, co je bezcenné, než aby tě *oddělil od spravedlivých a hodil tě do ohnivé pece, kde bude pláč a skřípání zubů*.

Zastav se na chvíli a pokus se domyslet tyto zcela protikladné šance věčné budoucnosti. Pán tě *předurčil, povolal, ospravedlnil*, aby tě *vedl do slávy*. Odmítneš-li, bude pro tebe skutečným peklem, až poznáš, co všechno jsi spolu s tím odmítl, až uvidíš nenapravitelně, čím jsi mohl být, kdybys přijal nabízenou **velkou výměnu – věčné spojení s Bohem**. Umíš si představit větší tragédii, než je zoufalý stav vydedění, ze kterého už pak není vůbec žádné východisko?

Poklekní k Ježíšovým nohám a pros Jej se vši vroucností, aby ti dal *moudré a prozíravé srdce, schopnost, abys rozlišoval*, co je pro tebe *dobro a zlo*, abys rozlišil pravou hodnotu od skutečné prázdnoty. Jemu děkuj bez ustání za cenu, kterou za tebe platí, abys byl věčné tragédie ušetřen. Pamatuj při tom na ty, kterým hrozí, že budou *vyhozeni ven*. Není ti jich líto? Zeptej se Pána, co máš *prodat*, aby i jejich *drahoccenná perla* byla zachráněna, a udělej to pak pro Něj, pro ně i pro sebe s opravdovou velkodušností.

Pochopils to všechno?

Bratr Amadeus

⁽¹⁾ Mt 19,27

Liturgická čtení

1. čtení – 1 Král 3,5,7-12

Hospodin se zjevil Šalomounovi ve snu v noci. Bůh pravil: „Žádej si, co bych ti měl dát.“ Šalomoun řekl: „Hospodine, můj Bože, tys učinil svého služebníka králem místo Davida, mého otce. Ale já jsem mladíček a nevím si rady. Tvůj služebník je však uprostřed tvého lidu, který sis vyvolil, lidu četného, který nelze pro množství ani sečíst, ani odhadnout. Dej proto svému služebníkovi chápavé srdce, jak vládnout nad tvým lidem a rozlišovat dobro a zlo, neboť kdo by jinak mohl vládnout nad tímto tak početným lidem?“ Pánu se líbilo, že Šalomoun žádal právě toto, a proto mu řekl Bůh: „Poněvadž jsi žádal právě toto a nežádal sis dlouhý věk ani bohatství ani život svých nepřátel, ale přál sis chápat právo, hle – splním tvá slova. Dám ti moudré a prozíravé srdce, že nebylo podobného před tebou a ani po tobě podobně nepovstane.“

2. čtení – Řím 8,28-30

Bratři! Víme, že těm, kteří milují Boha, všechno napomáhá k dobrému, těm, kdo jsou z Boží vůle povolání. Neboť ty, které napřed poznal, ty také předurčil, aby byli ve shodě s obrazem jeho Syna, aby tak on byl první z mnoha bratří. A ty, které předurčil, také povolal, a ty, které povolal, také ospravedlnil, a ty, které ospravedlnil, také uvedl do slávy.

Evangelium – Mt 13,44-52

Ježíš řekl zástupům: „Nebeské království je podobné pokladu ukrytému v poli. Když ho člověk najde, zakryje ho a s radostí nad ním jde, prodá všechno, co má, a to pole koupí. Nebeské království je také podobné obchodníkovi, který hledá vzácné perly. A když najde jednu drahocennou perlu, jde, prodá všechno, co má, a koupí ji. Dále je nebeské království podobné síti, která se spustí do moře a zahrne všechno možné. Když je plná, rybáři ji vytáhnou na břeh, posadí se, co je dobré, vyberou do nádob, co však za nic nestojí, vyhodí. Tak to bude při skonání věku: vyjdou andělé, oddělí zlé od spravedlivých a hodí je do ohnivé pece. Tam bude pláč a skřípění zubů. Rozuměli jste tomu všemu?“

Odpověděli: „Ano.“

A on jim řekl: „Proto každý učitel Zákona, který se stal učedníkem nebeského království, je jako hospodář, který ze své bohaté zásoby vynáší věci nové i staré.“

...zcela v rukou Stvořitele!

Sv. Markéta d'Youville (15. října 1701 - 23. prosince 1771)

Při svatořečení Markéty d'Youville Svätý otec poznamenal: »Zakladatelka „šedých sester“ nám dává velký příklad: Dokázala překonat svá zklamání a přijmout utrpení a Kristův kříž. Odevzdaná do rukou Prozřetelnosti kráčela cestou naděje. Důvěra jí nikdy neopouštěla. Vložila celý svůj život zcela do rukou Stvořitele.« Tento postoj byl skutečně moudrý, protože »uznání naší úplné závislosti na Stvořiteli vede k moudrosti a poznání, radosti a důvěře« (KKC 301). Po stvoření Bůh neponechal své tvorstvo jeho osudu, nýbrž »v každé chvíli mu uchovává bytí, dává mu schopnost jednat a vede ho k cíli« (tamt.). Život naší světice nám o tom podává živé svědectví.

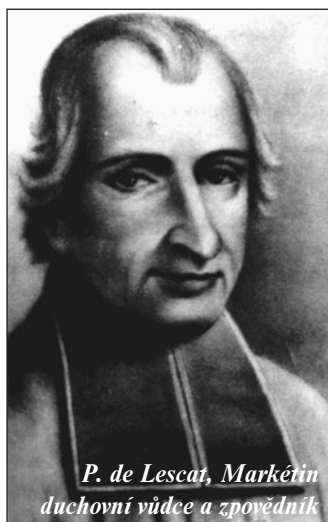
Marie Markéta Dufrostová z Lagemmerais se narodila 15. října 1701 ve Varennes u Montrealu v »Nové Francii« (dnes Kanadě). Její otec, bretaňský šlechtic, který pobýval v Nové Francii od r. 1687, byl důstojníkem. Marie Markéta (prosádilo se jméno Markéta, kterým ji volali), byla nejstarší ze šesti dětí. Protože již v šesti letech ztratila otce, vstoupila již jako zcela mladička do školy chudoby. Její otec neměl pro udržování rodiny nic jiného než svůj hubený důstojnický žold. Ten stačil jen tak k tomu, aby se neumřelo hladu. Po jeho smrti se vdova s dětmi ocitla na žebrotě. Trvalo šest let bolestného čekání, než paní Dufrostová dostala alespoň hubenou rentu, aby mohla vychovávat své děti. Díky podpoře dobročinných lidí byla Markéta po dva roky udržována v ústavě voršilek. Tam obdržela dobrou náboženskou výchovu. Jako dvanáctiletá se vrátila domů, aby pomáhala matce při domácích pracích a při výchově bratrů a sester.

Dne 12. srpna 1722 se vdala za Františka d'Youville. Byl to pohledný kavalír, ale také dohodruh s pochybnými mravy. Byl synem obchodníka s kožšinami a alkoholem a sám provozoval obchod. Během několika málo let utratil svůj majetek a zničil si svoje zdraví stejně jako štěstí své ženy. Zemřel 1730 ve věku 28 let po osmi letech nešťastného manželství. Své ženě, matce dvou malých dětí s třetím na cestě (čtyři jiné umřely již v kolébce), zanechal jen dluhy.

Markéta přijala všechny tyto zkoušky s odvahou v duchu víry. Věděla, že péče Boží prozřetelnosti je konkrétní a bezprostřední, že Bůh se stará o všechno, od nejmenších věcí až po největší události světa a dějin. Ježíš sám požaduje dětinnou odevzdanost do prozřetelnosti nebeského Otce, který se stará o nejmenší potřeby svých dětí: *Nedělejte si starosti, co budete jíst a co budete pít. Váš nebeský Otec ví, že to všechno potřebujete. Hleďte nejprve Boží království, a všechno ostatní vám bude přidáno* (Mt 6,31-33).

»Utěšte se, Madame.«

Zkoušky, kterými začal Markétin život (a jakoby začal špatně), měly přinést plody a uzdravení. Farář de Lescat, zpovědník mladé vdovy, řekl ihned po smutečních obřadech: »Utěšte se, Madame, Bůh si vás vyhlédl

pro velké dílo a zachráníte jeden dům před úpadkem.« V Montrealu se totiž nacházel špitál, po-

jmenovaný po svém zakladateli Charonovi. Budova byla založena v roce 1692 a stále více upadala. Dva sulpiciáni, kněží de Lescat a Normant se chtěli ujmout této pro chudé nezbytné

institute a zachránit ji. V 18. století se špitály neomezovaly na lékařskou péči jako dnes; nabízely spíše přijetí ve všech případech nouze a bídy. Po smrti faráře de Lescata stal se jeho nástupcem a zpovědníkem Markéty d'Youville P. Normant. Ten si všiml zbožnosti mladé ženy, která oplakávala svého muže opravdovými slzami, i když si je tak málo zasloužil. Hodnotil ji jako matku, která se zcela obětovala pro výchovu svých dvou synů Fratiška a Karla, kteří se oba později stali kněžími. Viděl, jak tato žena navštěvuje chudé a nemocné a chodí do všeobecné nemocnice, aby látala šaty zanedbaných a opuštěných domorodců. Rozpoznal vynalézavost a obdivuhodného ducha podnikavosti této dobročinné osoby.

K velkým přirozeným darům, které jí Bůh daroval, připojovala niternou lásku k Bohu Otci. Projevovala bezmála troufalou důvěrou v Otcovu prozřetelnost, pro kterou nic nechýbí těm, kteří pracují pro posvěcení jeho jména a pro příchod jeho království. Farář Normant pokládal tuto ženu za schopnou pomoci špitálu k novému životu; snad ji Bůh proto učiní dokonce matkou řeholní rodiny. Veden takovými myšlenkami, navrhl Markétě d'Youville, aby k sobě přijala několik chudých. Pak se jí postaral o společníci. Brzy se připojily další dvě ženy. Společně se nastěhovaly do pronajatého domu, nejdříve s pěti chudými, kterých bylo brzy deset. Tak vzniklo jádro nové společnosti. Bylo to v roce 1737. Ale toto dílo Božího milosrdenství stálo před obdobím těžkých zkoušek.

Opojené alkoholem?

Někteří lidé neviděli iniciativu sulpiciánů příliš rádi. Podezřivali je, že chtějí všeobecný špitál zcela rozpustit, aby se zmocnili pozemků a budov, které by jim v takovém případě připadly. Mimo to žilo zde ještě několik starých špitálních bratří. Proč by měli být nahrazeni nějakou dosud neexistující společností? Jedna z nevlivnějších osobností Montrealu podepsala petici státnímu sekretáři hraběti de Maurepas, která požadovala vypovězení paní d'Youville. Mezi těmi, kteří petici podepsali, byli i blízcí příbuzní paní d'Youville, kteří vytýkali Františku d'Youville a jeho otci, že svým obchodem zruinovali tolik poctivých obchodníků, a tak přivedli do hanby jejich rodiny.

Na svátek Všech svatých vyšly Markéta a její společníci z domu, aby šly na mši svatou. Venku byly přepadeny rozbořeným davem, který je hrubě urážel; po polekaných ženách házeli kamením. Další dny docházelo opět k podobným scénám. Podivné zvěsti a strašné pomluvy se rychle šířily. Sulpiciáni

byli obviněni, že zásobují paní d'Youville a její pomocnice alkoholem, který ony pak dále tajně prodávají indiánům, ale také ho samy pijí. Tak byly nazvány posměšně »šedé sestry«, to znamená opilé alkoholem (francouzsky grisges – opilé).

Ve stejnou dobu zemřela při práci Markétina nejvěrnější přítelkyně a farář Normant, který byl snad jediným zastáncem vznikající společnosti, onemocněl nevléčitelnou nemocí. Sama Markéta byla pro kruté bolesti kolen trvale připoutána na křeslo. K tomu všemu bylo toto malé společenství 31. ledna 1745 požárem vyhnáno takřka bez šatů ven na sněh. Zlé jazyky v tom viděly »spravedlivý trest nebes«. Milosrdným zásahem Boží prozřetelnosti dala jedna soucitná dáma Markétě k dispozici svůj dům, takže dilo mohlo pokračovat.

Otázka stejně tak tíživá jako nevyhnutelná

Odpor proti tomuto dobrému dílu by mohl vyvolat následující otázku: Když Bůh, všemohoucí Otec, Stvořitel spořádaného a dobrého světa, pečuje o své tvory, proč potom existuje zlo? Tato tak naléhavá, ale zároveň nevyhnutelná a pro nás rovněž bolestná a tajemná otázka nemůže být zodpovězena rychle a současně vyčerpávajícím způsobem. Odpověď totiž zahrnuje celé křesťanské poselství: »Bůh je nekonečně dobrý a všechna jeho díla jsou dobrá.« Avšak nikdo se nevyhne zkušenosti s utrpením, se zlem v přírodě, které se jeví jako úzce vázáno na omezenost, jež je vlastní tvorbě. A především se nikdo nevyhne otázce po mravním zlu. „Ptal jsem se, odkud je zlo, a nedokázal jsem si dát odpověď,“ říká svatý Augustin a jeho trýznivé hledání najde východisko, jen když se obrátí k živému Bohu. Neboť „tajemství špatnosti“ (2 Sol 2,7) se vysvětluje jedině ve světle „ná-

Marie Markéta d'Youillova

boženského tajemství“ (1 Tim 3,16; KKC 385).

Postupem doby můžeme poznat, že Bůh ve své všemohoucí prozřetelnosti může i z následků mravního zla, které způsobili jeho tvorové, dát vznik něčemu dobrému: »Nikoliv vy jste mě sem poslali, nýbrž Bůh,« říká Jakubův syn Josef svým bratrům, »vy jste mysleli, že mi uděláte něco zlého, ale Bůh to řídil k dobrému, aby mnoho národů zachoval při životě« (Gen 45,8; 50,20). »Všemohoucí Bůh ve své nekonečné dobrotě by nemohl strpět ve svém díle něco zlého, kdyby nebyl tak všemohoucí a dobrý, že může i ze zla vyvodit dobro,« napsal sv. Augustin. Z nejhoršího mravního zla, kterého se někdo dopustil, z odsouzení a vraždy Božího Syna, způsobených hříchy všech lidí, učinil Bůh v přemíře své milosti největší ze všeho dobra: oslavu Krista a naše vykoupění. Jistě, zlo se tím nestává dobrem. V Kristu darované zjevení Boží lásky ukazuje současně velikost viny i přemíru milosti. Když si položíme otázku po původu zla, musíme mít při tom »zrak své víry upřený na

toho, který jediný nad ním zvištěl« (KKC 385).

Nezáviděníhodné převzetí

Svatá Markéta d'Youville chápala své navštívení ve světle Kristově. V roce 1747 v důsledku skutečného úpadku špitálu přijaly úřady nečekané a téměř neuvěřitelné rozhodnutí – správa ústavu byla dočasně svěřena paní d'Youville. Nemocná zakladatelka, položená na matraci na káře, se musela dát zavést do budovy. Následovalo jí pět pomocnic a devět chudáček. Budova, která na ni byla převedena, byla v žalostném stavu: ve zdech byly zjevné trhliny, ve střeše díry. V oknech chybělo 1226 skleněných tabulek. Dva velmi letití bratři žili zde ještě ve službách čtyř nemocných. Vedle byl otevřený selský statek, bez dobytka a k ničemu. Díky pomoci několika osob zlepšila Markéta a její družky všeobecnou situaci, ale ta i tak zůstala překerní.

Vláda francouzské Kanady prosazovala myšlenku, aby se špitál v Montrealu spojil s nemocnicí v Quebecu. Jednoho krásného rána v roce 1751 dověděla se Markéta z hlasu veřej-

ného povolání, že smlouva z roku 1747, kterou jí byla tehdy svěřena správa špitálu, se odvolává a ona má udělat místo sestrám z Quebecu. Ale Markéta nechtěla. S neohroženou rozhodností hájila svou záležitost před státními i náboženskými úřady. Mohla se nyní opřít i o veřejné mínění. Vždyť po čtyři roky mohla veřejnost pozorovat práci jí samé i jejích společnic. Všichni viděli, že jak vlídně a milosrdně jednájí s lidskou bídou. Mimo to našla Markéta konečně ve své ženské intuici rozhodující prostředek k překonání odporu. Nabídlá totiž, že vyrovná státu do posledního haléře všechny dluhy této záležitosti. A šlo o dluhy nemalé. Za další dva roky bylo malé společenství Markétiných sester uznáno biskupem za řeholní společnost. Z ducha pokory a odpuštění utrpené pohany na počátku díla přijalo společenství název »šedé sestry« a jejich hábit byl skutečně z šedého sukna. Bylo zapotřebí šestnácti let práce, tvrdých bojů a zkoušek všeho druhu, aby bylo dosaženo tohoto oficiálního uznání.

Horečná činnost

Paní d'Youville využila všech možností, aby špitálu dala nový vzhled a naplnila ho životem. Přijala ženy do penzionu. S jejich dcerami se věnovala nejruznějšímu šití. Šily oděvy pro královské vojenské oddíly a pro indiány, ozdoby pro náčelníky a kmenové vůdce. Vyráběly hostie a svíčky, oživily opuštěný pivovar, prodávaly vápno, stavební kameny a písek. Všichni chudí obyvatelé domu, kteří byli schopni práce, byli zapojeni do užitečné činnosti. Na obnovené farmě Pointe Sait-Charies byly založeny louky pro chov zvířat. Tato horečná činnost konečně přinesla plody. Dluhy po bratrích byly zcela vyrovnány a byly vytvořeny úspory, aby byli chudí lépe zajištěni. Bylo pořízeno několik budov. Byl rozšířen špitál a dokončen kostel. Špitál byl

KRISTUS JE PRINCIPEM KŘESŤANSKÉ MORÁLKY

Křesťanský postoj je pouze ten, který je zcela shodný s Ježíšem Kristem, který se stal člověkem a daroval nám Ducha Svatého.

...Kristus je princip křesťanské morálky; všechno je proniknuto Božím Duchem – od počátku až do konce.

Jde o to, abychom žili tak, jak žil Ježíš Kristus. Jaký je Kristus, takoví jsme i my ve světě (1 Jan 4,17).

Jde o to, abychom žili tak, jak chce Kristus, tedy jakožto vnitřně vedeni životem Krista a křesťanskou etikou.

Duch Svatý je v srdcích, to je křesťanský život! To je život Církve! Duch Svatý v srdcích, to je to, co je v Církvi nejdůležitější.

P. M. J. Le Guillou

otevřen pro všechny trpící nouzí, pro všechny ty, kteří nikde nebyli žádoucí, jako epileptici, malomocní, ženy v přechodu, zranění nebo angličtí zajatci. R. 1761 založila matka d'Youville jesle pro odložené děti. Během 11 let přijala 328 dětí. Pro ty nejmenší vyhledávala a platila chůvy. Ale pro zakladatelku tím doba strádání nekončila. R. 1765 začala sedmiletá válka mezi Anglií a Francií, která se v Novém světě projevila národnostními rozpory. Válka skončila vítězstvím Anglie, které bylo potvrzeno pařížskou mírovou smlouvou a »Nová Francie« přestala existovat. Válka s sebou přinesla mnoho zla, především hlad a růst cen v Montrealu, který byl přeplněn cizinci. Vznikl strach o budoucnost a o přežití řeholních společností. Příznivci, sponzoři a přátelé se odstěhovali do Francie. Tím byla podstatně omezena pomoc, i když se bída naopak prohloubila. Peníze měly stále menší hodnotu. Markéta a její sestry dělaly, co bylo v jejich silách.

»Bud'te klidní!«

Ale pak vypukla ještě další katastrofa. Požár v květnu 1765, kterému padlo za oběť více než 100 domů ve městě, dosáhl i na špitál. Ten byl zničen a 118 osob zůstalo bez střechy nad hlavou. V této situaci proměnila matka Markéta svou víru v odvahu, dala se prostě znovu do práce. Nejdříve shromáždila své dcery kolem sebe a řekla jim: »Moje děti, budeme Bohu děkovat na kolenou za kříž, který nám právě seslal, a pomodlíme se Te Deum.« Pak pronesla nebem inspirovaná slova: »Bud'te klidní, ten dům již nikdy neshoří.«

Postoj svaté Markéty d'Youville tváří v tvář neštěstí je obrazem heroické víry v božskou Prozřetelnost, které nic neunikne. Svátá Kateřina Sienská řekla lidem, kteří se hořšili nad tím, co je postihlo: »Všechno vychází z lásky, všechno je určeno pro spásu lidí, Bůh nedělá

nic, co by nesměřovalo k tomu- to cíli.« A sv. Tomáš Morus těšil svou dceru před svou mučednickou smrtí těmito slovy: »Nemůže se stát nic, co Bůh nechce. Ale to, co On chce, ať to vypadá sebehůř, je to pro nás opravdu to nejlepší« (srov. KKC 313). Sv. František Saleský napsal ženě, navštívené zkouškami: »Musíte se vrhnout v úplném sebeodevzdání do náruče Prozřetelnosti, protože teď pro to nastal čas. Svěřit se Bohu uprostřed klidu a míru a spokojenosti – to dokáže každý. Ale spolehnout se na něho uprostřed víchur a bouří, to je vlastnost jeho dětí; říkám vám: důvěřovat mu s naprostou odevzdaností.«

Markétina důvěra měla ještě přinést obdivuhodné plody. Již měsíc po požáru začala výstavba nového špitálu. R. 1769, za čtyři roky, stálo opět všechno na místě a matka Markéta neměla žádné dluhy. Po neštěstí následovalo několik divů, jako rozmnožení potřebného vína, nalezeného nepochopitelně

pod troskami v jednom soudku, a nevysvětlitelné objevení peněz v kapse zakladatelky; to všechno byly útěšné odpovědi Prozřetelnosti na podřízenost a dokonalou důvěru. Stále ve starosti o chudé, aby pro ně získala zdroj peněz, opatřila si Markéta jeden objekt a zřídila v něm vodní mlýn. Z třímetrové hráze dala zbudovat přírodní kanál. V těžké hodině kanadských dějin, kdy jiní ztráceli odvahu a víru, předváděla tato zakladatelka svým dílem nevyčerpatelné rezervy křesťanské síly.

Krátce před tím, než trpěla nouzí

Rok před smrtí napsala Markéta d'Youville: »Je nás celkem osmnáct křehkých sester, a vedeme dům, ve kterém živíme 170 osob. Vždy krátce před tím jsme měly nouzi o všechno, a přece nám ničeho nechybělo, alespoň pokud jde o ty nejnужnější věci. Obdivuji den co den božskou Prozřetelnost, která si posluhuje chudými pod-

danými, aby se udělalo alespoň trochu dobrého.« Na konci svého života řekla matka Markéta svým dcerám: »Moje milé sestry, zůstaňte vždy věrné stavu, který jste si zvolily, setrvejte vždy na cestě zachování řehole, poslušnosti a přísné kajcnosti. Především však pečujte, aby mezi vámi vládla ta nejdokonalější jednota.«

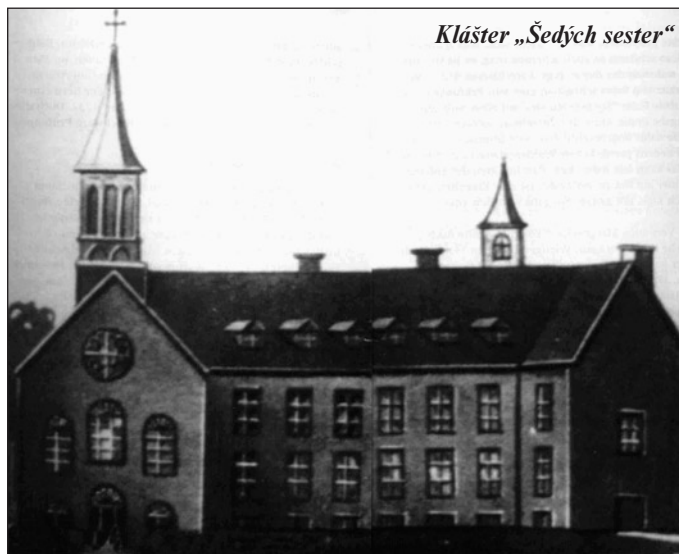
Dne 9. prosince 1771 ji ranila mrtvice. Zemřela 23. prosince ve věku 70 let. Několik věrohodných osob dosvědčuje, že v okamžiku, kdy její duše opouštěla tělo, aby vstoupila do nebe, zazářilo nad špitálem jasné světlo v podobě kříže. Když to spatřila jedna vzdělaná a slavná osobnost, která nebyla informována o smrti zakladatelky, zvolala: »Ach, jaký kříž dopadne na ubohé šedé sestry? Co se jim zase stane?«

Zakotvena v kříži

Co se stalo? Dílo svaté zakladatelky, které její celoživotní práci hluboce zapustilo kořeny, oplodněno jejími zásluhami, našlo skrze její přimluvu u Boha přemíru nebeské plodnosti. Kongregace šedých sester byla 30. července 1880 slavnostně schválena papežem Lvem XIII. Rozšířila se od Atlantiku až k arktickému Ledovému moři, z Kanady až do jižní Afriky. V tomto díle dnes pokračuje sedm řeholních společností, které vyšly z iniciativy sestry Markéty a vznikly v jejím duchu. Dnes čítají více než 2000 sester.

Věříme v to, že Bůh je Pán světa a dějin. Ve věčném životě budeme moci poznat plně zcela obdivuhodné cesty Prozřetelnosti. Zde na zemi nám zůstávají tyto cesty často neznámé, ale Boží slovo nás ujišťuje, že těm, kteří milují Boha, všechno prospívá k dobrému (Řím 8,28).

*Podle Okružního listu opatství sv. Josefa z Clairveaux ve Flavigny.
Z Fels 90/2002
přložil -lš-*

Klášter „Šedých sester“

Ze zednářské lóže ke Kristovu světlu

Počátek roku 1984 nebyl pro Cailleta šťastný: zasáhl ho dvojitá ranou. Jednou z nich bylo neočekávané a nezasloužené propuštění ze všech míst jeho postavení, a byla to místa velmi významná. Toto pokoření se velmi citelně dotklo padesátiletého významného odborníka a profesora medicíny. Pociťoval to tak, jako by se ze dne na den stal nikým. Způsobilo to žárlivý a snad i chorobně ctižádostivý šéf. O rok později se pokoušel stejně postihnout doktorovu ženu Klaudii, která pracovala jako ošetrovatelka.

Ale ještě horší byla pro Cailleta zpráva o zdravotním stavu jeho ženy a bolestný pocit, že ani jako lékař přes všechnu péči jí nemůže pomoci. Žaludečně-střevní potíže přivedly jeho ženu do takového stavu, že nemohla jíst nic kromě trošky rýže a vařeného mrkve, při čemž trpěla ustavičnými bolestmi, které působily mdloby a slabost. V tomto stavu ji doktor odvezl autem do Pyrenejí v naději, že změna klimatu jí pomůže. Ale téměř celý čas strávila Klaudivie na lůžku. Tehdy dostal doktor nápad zastavit se na zpáteční cestě v Lurdech. Domníval se, že jí to pomůže alespoň psychicky. Klaudivie to ovšem chápala jinak. Jestliže její muž, lékař, racionalista, vědec, zednář a antiklerikál navrhuje jako lék lurdskou vodu, to znamená, že její stav je beznadějný. Nedala na sobě znát, co si myslí, ale protože si zachovala v srdci náklonnost ke křesťanské víře, obávala se, že po neúčinné koupeli v záračné vodě upadne její muž do ještě horšího skepticismu. Žila ve strachu, že takový bude výsledek návštěvy Lurd.

Když tam přijeli v první únorové dny za mrazu a jinovatky, doktor odvedl svou ženu, třesoucí se zimou a neklidem, do ženského bazénu. Dovnitř nesměl, proto nechal Klaudii v rukou ženské obsluhy, a protože nevěděl, co má dělat, hledal něja-

ký úkryt před deštěm a došel do krypty pod bazilikou. Byla tam právě mše svatá. Nikdy předtím se jí neúčastnil, protože jeho přítomnost z povinnosti při svatbách či pohřbech přátel v něm nikdy nevyvolala zájem o liturgické obřady. Zednářství ho naučilo, že člověku je třeba vytvořit nějaký prostor jako *sacrum*, pokud mu to pomáhá překonat chaos vnějších skutečností. Doktor pokládal mši za primitivní rituál, který má v naivní víře přivolávat dobré síly a odpuzovat zlé.

Nemohl se však dívat na oltář lhotejným pohledem. Jeho srdce bylo příliš zraněné... Stále jasněji si uvědomoval, že jako člověk tvrdé šíje učinil překvapující krok. Dolehla k němu slova, která již kdysi slyšel, ale tehdy nevěděl, že jsou to slova Ježíšova: *Proste, a bude vám dáno, hledejte, a naleznete, thučte, a bude vám otevřeno (Mt 7,7)*. Náhle si uvědomil, že svým rozhodnutím přijet do Lurd přišel prosit.

»Já, který jsem hledal osvícení na cestě zednářských iniciací,« uvažoval v tu chvíli, »spatřil jsem kněze, jak ukazuje hostii, živou přítomnost Krista. I Duch Svatý, o kterém jsem nic nevě-

děl, protože mi o něm nikdo nic neřekl (tehdy jsem si myslel, že je to hlas mého svědomí), On, Duch Svatý se mě ptal, co mu nabídnou za oběť, když prosím o Klaudiviovo zdraví. UVědomil jsem si, že nemám nic kromě sebe samého. Tato věc je samozřejmě pro věřícího, ale pro ateistu, který 40 let bojoval proti Církvi, obviňoval křesťansko-židovskou kulturu, že vhnání lidstvo do komplexů viny a hříšnosti, že naplňuje hořkostí všechny pozemské příjemnosti, to bylo příliš. Nicméně po mši svaté jsem odešel za knězem do sakristie a požádal jsem ho o křest. Toho znepokojil můj psychický stav, a když uslyšel, že jsem zednářem, a to z lóže Velkého Orientu, vylekal se více, než kdyby potkal ďábla.

Řekl mi, abych se obrátil se svou prosbou na biskupa v Reměši. V duchu jsem si představoval pokoření příslušníka Velkého Orientu, člena zednářské kapituly, skloněného v prosbě před katolickým biskupem, který triumfuje vítězně nad zednářem. Moje pýcha byla ještě příliš velká.«

Ze své cesty do Lurd si doktor přivezl zkušenost, že Bůh, který zná lépe než my naše po-

třeby, uzdravil nejen Klaudivii, jejíž stav se začal rychle zlepšovat, ale i jeho samotného na duši i na rozum.

Dva měsíce nato se konal křest v pravoslavném kostele. Při tomto obřadu asistovala jeho žena, jejíž zdravotní stav se výrazně zlepšil. Teprve o tři léta později po intenzivním náboženském vzdělávání, mnohém přemýšlení a po mnoha rozmluvách s otcem Ivem, benediktinem, rozhodl se dr. Caillet vstoupit do katolické církve.

Otec Ivo měl na doktora silný vliv. Když zpozoroval, že satan nemá v úmyslu se jen tak lehce vzdát duše doktora Cailleta a ten se může zhroutit pod útoky Zlého, poradil mu mimo jiné, aby rázně skoncoval se zednářstvím. Caillet v parafrázi věty A. Frossarda mohl říct: »Satan existuje, já jsem ho potkal.« Otec Ivo posiloval novokřtěnce na cestě víry, poznávání Krista, v zajištění svátosti manželství s Klaudivií, která byla jeho třetí ženou; sama Klaudivie měla již také za sebou jiný svazek.

Tehdy zednářské vedení, které vidělo, že bratr z lóže se vydal zcela jinou cestou, a marně se snažilo zlomit jeho odpor, vyloučilo ho z lóže z důvodu »ztráty důvěry«. Tato demise ho vyloučila také z okruhu rozenkrucciánů AMORC, kde Caillet již získal titul Bratr rozenkruccián. Připomeňme, že symbol této organizace – růže na kříži – má znamenat, že protivenstvím (kříž) má člověk dospět k plnému rozvoji své osobnosti (růže). Tomuto symbolu ovšem schází základní prvek: Kristus na kříži, přinášející člověku nejplnější duchovní rozvoj.

Když doktor opouštěl lóži, nařídili mu, aby vrátil všechny materiály a spisy. Zavázali ho k zachování tajemství, na což přistoupil s vědomím, jaké tragické následky může mít porušení zednářských tajemství. Blahopřál si v této chvíli, že nevstoupil do žádných politicko-ekonomických struktur,

V posledních 150 letech se zednářství stalo velmi početné a pomocí drzé opovážlivosti a vyhytralosti ovládlo všechny stupně společenské hierarchie a zaujalo v luně novodobých vlád své panství rovnající se takřka monarchii... Podle jejich ideologie má ve všech věcech nejvyšší postavení lidský rozum. Odtud plyne znevažování křesťanského náboženského kultu, zavržení vši zjevené víry a s tím i katolické církve. Odtud pramení tendence zednářů odloučit stát od Církve a zcela vyloučit vliv Církve na veřejné záležitosti a vládu... Zednářský naturalismus neuznává, že lidská přirozenost je narušena, všechny tužby a vášně pokládá za dobré, a proto podporuje nevázanost v literatuře, divadle a umění, kterou nazývá realismem, proto snižuje v rodinném životě manželství na pouhou dohodu, podporuje výchovu dětí bez náboženství, aby si samy vytvářely své náboženství, až dorostou, anebo žily bez něho... Aby se tyto pohanské postoje staly společným zákonem a pronikly do lidových mas, usiluje zednářství o vládnutí veškeré výchovy, vylučuje z ní kněze a duchovní osoby a chce, aby byla bez vyznání.

Lev XIII: Encyklika Humani generis 1894

kterými zednáři ovlivňují mezinárodní organizace a světovou politiku. V takovém případě by nebylo možné dovolit, aby odešel »náš člověk«, který má přehled o dalekosáhlých a dlouhodobých programech podřízenosti světové politiky a ekonomiky zednářským plánům.

Nyní už nebylo překážek, aby doktor vstoupil do katolické církve, zvláště když všechny překážky k uzavření svátostního manželství byly šťastně vyjasněny a církevní vrchnost vydala formální povolení k uzavření církevního sňatku.

Po mnoha letech, když už odešel do důchodu, rozhodl se Caillot vydat svědectví o své cestě k Bohu. Napsal »Otevřený dopis mé rodině jako poděkování Bohu«. List byl publikován v roce 1998 pod titulem »Z tajemství lóže do Kristova světla aneb obrácení zednáře«. Caillot se rozhodl vydat toto svědectví pod vlivem vnuknutí Ducha Svatého, které obdržel během modlitby ve skupině obnovy v Duchu Svatém. Poklady lásky, vylité na člověka podle Boží ekonomie spásy mají sloužit více než jen samotnému člověku. *Co vám říkám ve tmě, povězte na světle, co se vám šeptá do ucha, hlásejte ze střeš (Mt 10,27).* V Otevřeném dopise napsal: »Je to povinnost být svědkem, když Bůh se sklání, aby zasáhl do našeho života. Nejsem vyvoleným, ani prorokem, ba jsem velmi nedokonalým. Když se snažím být svatým, jsem obyčejným poslem, pověřeným prostou misí, abych bez halasu připomněl členům své rodiny, že Bůh může vstoupit do jejich života, jestliže mu otevřou škvíru svých dveří. Nedomnívejte se totiž, že Bůh se do mne vloupal násilím. Jeho peda-

gogika je laskavá, svědčí o jeho velké lásce, cení si nesmírně naší vůle. On čeká na návrat každého z nás a ten návrat spočívá v tom, že se zbavíme starého člověka, svéhlaového a zatvrzelého, který je v každém z nás bez ohledu na věk, a staneme se novým člověkem, přesvědčeným, že netkví samostatně ve světě beze smyslu, že je obklopen starostlivou péčí nebeských mocností, přesvědčeným, že není svázán provazem dogmatických zákonů, obřadů a praktik, ale uvolněn z hříchu, úleku a strachu před smrtí, který ho přivedl tak daleko, že se bojí vyslovit její jméno. Jedním slovem - je svobodný v lásce, která ho spojuje s jeho Stvořitelem a celým stvořením. Někteří lidé, když čtou tato slova, budou mít možná za to, že je to nějaký teoretický výklad či pokus o indoktrinaci. Prosim ty, kteří znali mne a moje sepětí se svobodou, aby dosvědčili, že nejsem člověkem, který by přijal jakoukoliv doktrínu anebo něčí autoritu, kdyby to plně neodpovídalo mé bytosti. Odevzdal jsem se zcela dvěma osobám - své ženě Klaudivii a Bohu, ale odevzdal jsem se úkonem své svobodné vůle, *nikoliv jako otrok, ale jako syn (Gal 4,7).*«

Svědectví Maurice Caillleta je adresováno nejen jeho rodině, je určeno každému. ukazuje všem, a zvláště těm, kteří s námahou svého rozumu hledají odpověď na záhady svého života a okolního světa, že odpověď na všechny tyto drásavé otázky je blízko, vychází vstříc a trpělivě čeká, aby člověk učinil to jedno potřebné gesto - otevřel dveře svého srdce.

*Teresa Tyszkiewiczová
Z Milujcie sie 1-4/1999
přeložil -lš-*

PREMIÉR NEMÁ ZÁJEM

Kanadský ministerský předseda Jean Chretien se nezúčastní přivítacího ceremonielu na letišti v Torontu při příletu Jana Pavla II. na Světový den mládeže v Torontu. Jeho mluvčí však prohlásil, že svou nepřítomností nehodlá papeže zlehčovat.

Kath-net

Proč mám svou rodinu rád

V naší rodině nejsem sám, mám více sourozenců, a proto mám vždycky možnost si s někým hrát, pracovat, pomáhat ostatním i posloužit. Je nás 14. Tatínek, maminka, 6 chlapců a 6 dívek. Chlapci: František, Stanislav, Karel, Martin, Tomáš, Michael. Dívky: Tereza, Marie, Monika, Anežka, Kateřina, Lucie. Bydlíme v rodinném domku a máme velký dvůr. A tak máme velké možnosti pro hru a zábavu. V létě na hřišti hrajeme tenis, nohejbal, volejbal, přehazovanou a děláme různé závody. V zimě na hřišti bruslíme, na poli máme klouzačku a můžeme chodit i lyžovat. Vánoční svátky jsme prožili v pokoji. Na Štědrý den jsme se sešli celá rodina k svátečně prostřenému stolu. Po společné modlitbě jsme si sedli ke stolu a každý dostal řízek z kapra a bramborový salát. Když jsme se najedli a poděkovali Pánu Bohu za tyto dary, odešli jsme všichni k betlému do obývacího pokoje. Tatínek vyprávěl malým dětem, co se v Betlémě stalo a menší děti pak ukazovaly sv. Josefa, Pannu Marii, Ježíška, osla, vola, ovečky, pastýře, anděly a hvězdu. Pak jsme si zazpívali koledy a odjeli jsme na půlnoční mši svatou, kde jsme oslavili narození Pána Ježíše Krista. Když jsme se vrátili, sešli jsme se znovu u stolu, kde jsme si dali teplý čaj na zahřátí, cukroví, ovoce a vánočku. Potom jsme šli znovu k betlému a opět jsme zpívali koledy. Nakonec jsme si rozdali dárky. Já jsem dostal autojeřáb, přáníčka, ponožky, záložku, puzzle, psací potřeby a blok na ranní rozjímání. Líbilo se mi, že u nás vládla pokoj a radost.

Ráno na Boží hod jsme jeli na mši svatou, ale pod hřbitovem byla zafoukaná silnice. Začali jsme prorážet sněh, ale na štěstí jel proti nám prohrnovač. Na mši svatou jsme dojeli včas, ale pan farář Bohumil Vi-

cha nepřijel. Proto jsme mu jeli naproti, ale málem jsme zapadli taky. Chtěli jsme jet do Morovic, ale silnice nebyla průjezdná. Tak jsme jeli do Hoštic okolo, ale na cestě v Cetechovicích jsme potkali lidi, jak šli na mši svatou. Tak jsme šli tam taky. Byli jsme na cestách od 9 do 13 hodin. Doma jsme si dali teplý oběd a po obědě jsme si hráli. Byli jsme Pánu Bohu vděční za ochranu na cestě i za to, že jsme mohli být na mši svaté. Na svatého Štěpána jsme si vyjeli na lyžích do blízkého lesa. Na svátek sv. Silvestra jsme byli nejprve poděkovat Pánu Bohu za uplynulý rok 2001. Doma s dětmi jsme si připravili scénky, najedli jsme se a pak jsme je předvedli. Moc jsme se nasmáli. Na Tři krále malé děti donesly do betléma 3 krále a velblouda. Zazpívali jsme si a potom tatínek dětem vyprávěl, co se přihodilo. Pak jsme kadidlem provoněli dům a na dveře tatínek napsal K + M + B L. P. 2002, což znamená - ať Pán Bůh požehná tento příbytek v roce 2002. Každý večer jsme zpívali koledy.

Rodiče a starší sourozenci nás učí nejen pracovat, ale i poznávat Boží přírodu, zvláště na nedělních výletech. V zahradě máme ovoce a na poli pěstujeme zeleninu. Vloni byla skromná úroda, ale dostali jsme jablka od pana faráře Bohumila Vichy, a tak jsme měli v zimě co jíst. Každý se stará o nějaká zvířátka. Během roku je s nimi starost, ale když jsou mláďátka, je s nimi i radost. Tatínek se stará o krávu a prasata. Tomáš o slepice, já o kozu a králíky, Anežka o kachny, Katka o kuřátka, Lucka a Michael o kočičku. Když Pán Bůh dá, v dubnu budeme mít kůzlátka a v červnu telátko. Letos budeme stavět nové chlívký. Už se na to těším, zase budu mít službu u míchačky a menší děti budou vozit cihly na malých kolečkách a nákladních autech. Máme velký dům,

a tak máme i doma povinnosti, ve kterých se střídáme. Někdo umývá nádobí, někdo uklízí kuchyň, myje chodbu, jiný uklízí pokoje atd. V létě při sklizni se na zařijeme hodně legrace. Nejvíce při svázení s malým traktorem.

Velmi rád jezdím na kole a čtu.

Den začínáme ranní modlitbou, po ní nás maminka pozve na snídani a pak nás vyprovodí na autobus do školy. Když skončíme ve škole dřív, nemusíme čekat na zastávce, protože tatínek pro nás přijede. Než přijede autobus, mám už úkoly někdy hotové. Po společném obědě se můžeme věnovat práci i zábavě. K večeru jezdíme na mši sv. do blízkých vesniček. Jsou to: Litenčice, Hoštice, Zborovice, Zdounky, Chválkovice, Brankovice a Hvězdlice. Na mši sv. děkujeme Pánu Bohu za to, co jsme prožili a dostali. Odprošujeme za to, co jsme pokazili, a vyprošujeme si ochranu na noc a další den. Po návratu máme večeri a po ní společnou modlitbu růžence. Potom se rozejdeme každý ke své práci. Po večerní modlitbě jdeme spát. Televizi nemáme.

Naši rodinu mám proto rád, že nám rodiče věnují všechny svůj čas, mají nás rádi, obětují se pro nás a předávají nám to, co je pro život nejcennější, a to je víra.

*Martin Glac
5. tř. ZŠ Litenčice
nar. 20. 4. 1990*

***Svatost není luxus pro některé,
ale povinnost pro všechny.***

Matka Tereza

***Neodcházej ze světa, dokud
svou lásku ke Kristu něčím
nedosvědčíš.***

Mathias Claudius

***Koho Bůh obohatí, toho nikdo
neochudí.***

Cyprian z Karthága

Jak překonat krizi manželství...

...z lásky k dětem - i k svému prospěchu

»Vypadalo to nejdříve jako velmi dobré řešení,« stěžuje si zoufalá matka v poradně, »jsem úplně zničená, už to tak dál nejde.

Začalo to nejdříve velice romanticky. Poznala jsem v tenisovém klubu výborného muže; ale on byl v krizové situaci, měl doma tři nedospělé děti. Jeho žena mu odešla kvůli kariéře a kvůli jinému muži. V mém vlastním manželství se právě projevila krize. Můj muž byl ve stresu kvůli svému povolání a večer všude šířil špatnou náladu. Proti své každodenní frustraci jsem našla útěchu u svého tenisového partnera. Mému muži se to doneslo. Vyhodil mě i s dětmi prostě na ulici. Co mohlo následovat jiného, než že jsem začala žít s novým přítelem!

Nějakou dobu se zdálo, že to jde dobře. Ale pak propukl chaos. Stále nové spory mezi dětmi. Můj syn zapálil dokonce svému otčimovi rybářskou chatu a jeho dcera mě doslova pronásledovala. Jiná dcera se nevrátila od své matky, která zahájila nový proces o výživné. Moje dcera se vrátila od otce úplně zhroucená. Že by mezi nimi k něčemu došlo? Je jako zařezaná a vůbec neodpovídá. Měli jsme takový krásný sen, ale skutečnost vypadá úplně jinak, končí žena svou smutnou zprávu.

Je to jen jeden z mnoha případů, které někdy končí doslova fyzickým zničením rodiny. Sladké, vždy nové, pestré štěstí a bohatší život sliboval liberalistický duch, který se v Evropě zabydlil v sedmdesátých letech.

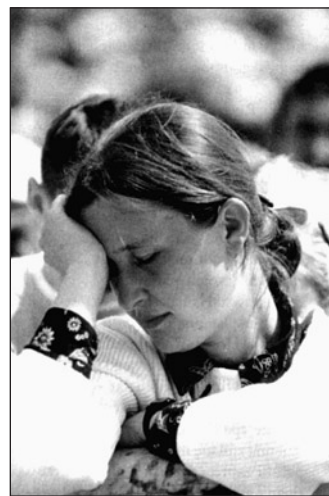
Ale dnes stojíme před troskami této lehkomyšlné sebechvály. Každopádně u dětí, které vzešly z rozpadlých manželství, nenacházíme prázdný rozmnožený sluneční svit. Spíše nesou v sobě členové takových rodin celá léta, ne-li celý život, hnisající duševní ránu, která se tu

a tam jakoby zacelí, ale nikdy nezahojí.

Zůstává rozjitřená po dlouhá léta, ve kterých děti pendulují sem a tam, protože každý z rodičů by chtěl být více milován než ten druhý, a tím upadá do pokušení svého partnera shazovat, když na něho dojde řeč. A to se děje takřka zákonitě, když dítě přijde na návštěvu k jednomu z rodičů, u kterého bývá jen krátký čas. Jak rychle to pociťuje druhý z rodičů, který se o dítě soustavně stará den co den, jako nenáviděním hodnou nespravedlnost.

Jak rychle rostou obrovité finanční problémy: neúnosné zatížení muže, který se po rozvodu znovu oženil a musí se starat o dvě rodiny, ochuzení a nezřídka ožebračení rozvedené matky, která z hrdosti rezignuje na výživné, nebo je nemůže od svého bývalého manžela získat, protože ten předstírá, že je nesolventní.

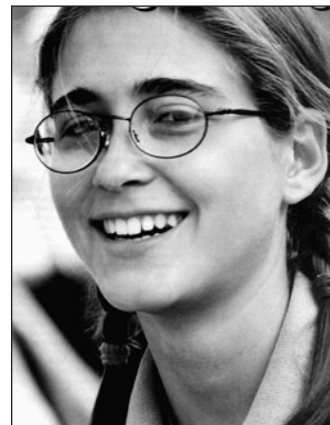
Potenciální tendence k agresi, k nenávisti a bezmocnému zoufalství mohou narůstat do té míry, že vyvolají potřebu pomsty a nesmyslné touhy po odvetě.

Ale i když k takovému vyhrocení dochází jen zřídka, znamená rozvod pro celou postiženou rodinu ve většině případů v podstatě velmi těžký osud. Dlouho-

dobé výzkumy rozvodových sirotků v USA prokázaly, že se téměř nikdy nezbaví duševních zranění, která jim rozvod rodičů způsobil. Málokdy zcela umře přání, aby rodiče znovu vytvořili jednu jedinou rodinu!

Ještě jako dospělí cítí se mnozí z nich jako rozpolcení v křídovém kruhu mezi matkou a otcem. Někdy se cítí nu-

cení stáhnout se k jednomu z rodičů, ačkoliv by chtěli milovat oba, a nejednou právě toho, který se více dopustil bezpráví. Téměř vždy, i když se snaží od obou rodičů distancovat, pociťují v sobě mučivý pocit viny. Je to příliš bláhová naděje, když se rozvádějící se rodiče domnívají, že jejich děti nového partnera beze všeho přijmou jako nového otce nebo matku. Jistě, vnějškově se většina z nich nejdříve přizpůsobí, ale pak začne, jako ve vylíčeném případě, teror, někdy v podobě selhání ve škole nebo i něčeho horšího. Je to mnohonásobné duševní strádání!

Tato skutečnost by nás měla poučit, abychom krok k rozloučení manželství podstoupili jen tehdy, když by pro těžkou neschopnost pro manželství jednoho nebo obou partnerů bylo soužití ještě mnohem nesnesitelnější.

Já jsem však ve své praxi udělala velmi často zkušenost, že se krize rozpadajícího se manželství nedostatečně hodnotí jako

Hodnoty jsou plodem na stromu víry

Záznam přednášky z roku 1998 (kráceno)

odstranitelná. Kromě psychologického poradenství pomáhá a je nezbytný především křesťanský postoj, aby bylo možno přestat kritickou fází manželství bez rozvodu. Je třeba si být vědom odpovědnosti za duševní zdraví svých dětí, které je nutno cenit v křesťanském duchu výše, než okamžité manželské uspokojení. Myšlenka odpuštění – sedmdesátkrát sedmkrát – jak nás učí Kristus (při těžkém provinění, při těžké nemoci) může utišit touhu po pomstě, když si modlitbou vyprosíme sílu k odpuštění.

Takovéto úsilí přináší dobré plody. Překonání nenávisti kvůli udržení rodiny podporuje duševní zdraví, navozuje schopnost snést větší zatížení a pomáhá i tomu slabšímu z partnerské dvojice. Také na dospívající děti má tento vytrvalý postoj pozitivní vliv. Je prokázáno, že děti z rozvedených manželství spíše ztrácejí odvahu pokračovat ve vlastním manželství, když se dostaví krize, zatímco dospělí děti rodičů, kteří vytrvali pospolu při svých vlastních těžkostech, se samy spíše orientují podle vytrvalé věrnosti svých rodičů a jsou pak schopnější přestat své vlastní manželské krize.

Velký experiment s manželstvím na zkoušku s jeho hluboce negativními výsledky výrazně potvrzuje nadčasovou platnost Ježíšova přikázání: *Co Bůh spojil, člověk nerozlučuj*. Koncept manželství na celý život zvyšuje pravděpodobnost vyššího štěstí, většího pokoje, ovšem jen tehdy, když se uskutečňuje ve vzájemnosti podle křesťanských zásad.

Jen tvrdé zachovávaní mojižského zákona samo o sobě nic nepomůže, nestačí jen návrat k zákonodárství, které bylo ztěžovalo rozvod. Jako pokrokové se může osvědčit jen to, když se manželé v každodenním životě orientují podle přikázání lásky, jak nám je Ježíš sám ukázal a uložil.

*Z Der Fels 4/2002
přeložil -ls-*

Chci se zamyslet nad ztrátou hodnot. Dnes je tomu skutečně tak, že ti, kteří si po desetiletí z hodnot tropili žerty, náhle s hrůzou konstatují: »Kam se poděly hodnoty? Bez hodnot to přece dále nejde!« Pomysleme jen na růst kriminality, na všeobecnou nejistotu a úzkost. Najednou se opět volá po hodnotách.

Kde vlastně zůstaly? Ztráta hodnot, a na to není možno nikdy poukazovat dostatečně důrazně, je důsledek ztráty víry, protože hodnoty následují víru a jsou plodem stromu víry. Kdo nepředává dále víru, nebude předávat ani hodnoty.

Chci to objasnit na křiklavém příkladu: potrat. Když věřím, že každé dítě v mateřském lůně je od počátku Bohem chtěná a k bytí povolána bytostí, pak rozumím, že žádný člověk nesmí proti tomuto Božím tvůrčímu aktu pozvednout ruku. Když ale myslím, že to byla »nehoda« (»opět se nedalo pozor«), pak jsou lidé přirozeně celí bez sebe, když přijdeme a řekneme: »To nesmíš!« Tomu pak vůbec nerozumí: »Co se vlastně ta církev vměšuje do mého intimního života?« Potkáváme se tu s naprostým nepochopením.

Nebo jiný příklad. Když věřím, že já jsem Boží dítě a jiní jsou jimi také, každý chtěný Bohem, pak uznávám, že jsme bratři a sestry a samozřejmě jsou s tím spojeny i všechny hodnoty, jako např. bliženská láska a úcta. Pak je mi jasné: Co jste udělali jednomu z těchto mých nejmenších bratří, mně jste učinili! Ale když v to nevěřím, pak jsou pro mne všichni ostatní konkurenty, neužitečnými žrouty, plemena či rasy, které vůbec nechceme. Pak je člověk člověku vlkem.

Záleží tedy na víře. Hodnoty neexistují samy o sobě ve vzduchoprázdnu nebo na zelené lou-

ce, nýbrž je to víra, která určuje, jaké máme hodnoty. Máme-li nyní krizi hodnot, pak je to proto, že celá léta bylo narušeno předávání víry, a to v rodinách, ve školách a dokonce i na teologických fakultách a přiroze-

ně v médiích, kde o víře nebyla řeč. Ztráta víry má své důsledky. Bez pevné a plodné víry není hodnot, nikoliv ovšem těch, které jen označujeme jako křesťanské, západní hodnoty a dokonce je hledáme. Dříve se předávaly zcela samozřejmě, to dnes odpadlo. A proto je mou první záležitostí – musíme vidět zcela jasně primát víry. Jde o to, obnovit víru. I v jejím hlásání. Mnoho nedorozumění a třenic vzniká z toho, že se příliš často pokoušíme zavalit nevěřící našimi hodnotami a mravními příkazy a zákazy. Jestliže někdo nevěří a já mu předkládám naše morální požadavky, tak je to, jako bych slepému vyprávěl o barvách nebo hluchému předváděl symfonie. To musíme již jednou zcela jasně vidět: nejdříve musíme obnovit víru a pak teprve přijde pochopení pro hodnoty, které z toho vyplývají a které vycházejí z této víry. Je samozřejmě možno vyrábět »hodnoty« i mimo víru. Pomysleme jen na nacismus nebo komunismus. To jsou lidsky a politicky zmanipu-

lované hodnoty. Takové pokusy tu jsou i dnes – vytvořit hodnoty bez vazby na náboženský, metafyzický nebo božský základ. To jsou pak přirozené hodnoty, které jsou stanoveny člověkem.

Čteme v ústavě: 1. »Lidská důstojnost je nedotknutelná.« 2. »Každý má právo na život a tělesnou neporušenost.« Tak si myslíme: »Lidská důstojnost je nedotknutelná, co se nám může stát?«

Ale co to znamená »lidská důstojnost«? Pro věřícího je to zcela jasná velikost, protože život je dán od Boha. Protože tento člověk je chtěný a stvořený Bohem, má tedy nezcizitelnou důstojnost. Ale pro nevěřícího – lidská důstojnost? Ano, důstojnost života, říká se dnes, ta spočívá v tom, že život je osvobozený od utrpení a nemyslitelných zátěží. To je hodnota života. A k důstojnosti ženy patří přirozeně, že může potratit, kdy chce. To je součástí důstojnosti ženy, všechno ostatní je nedůstojné mentorování. Podobně je tomu s eutanázií. Je to tedy nová interpretace důstojnosti. Znění ústavy může zůstat tak, jak je, když řeknu: »K důstojnosti života patří, že je plný rozkoše. To je jeho hodnota, že já se dobře cítím a nemám žádné bolesti...« »Nemyslitelné« – to je klíčové slovo, které se objevilo již v diskusi o potratech a nyní vstupuje i do diskuse o eutanázii a o hodnotách. »Nemyslitelné« je gumové slovo. Co je »nemyslitelné«?

Přišlo nové evangelium – »být fit!« To jsem viděl jednou v jednom velkém časopise: »Být fit!« Řekl jsem si: »Musíš se podívat, co to dnes všechno letí.« A byly tu uvedeny nejrůznější druhy sportu, které jsou zvláště vhodné, aby člověk »byl fit«. Plavání, tenis a celá řada dalších, které jsem vůbec neznal; jak má člověk zhubnout a vůbec, jak to

všechno má dělat. Velký seznam různých sportů – ale o každodenním nesení kříže tu nebylo řeči. To vůbec nepřichází v úvahu jako smysluplná činnost. To je nemyslitelné.

Kam nás to vede? Vede nás to k úplnému opaku křesťanství. V takovém řádu hodnot není vůbec místa pro utrpení, obět, sebeodevzdání. To vše se stává nesmyslné. Musíme dobře vidět tento vývoj. Z toho pak přirozeně vyplyne, že se řekne: »To mě chce církev nutit, abych vzal ne sebe těžký život plný obětí!« A tak se vytvoří prostředí, ve kterém to všechno, jako je např. potrat, ztrátí své strašné předznamenání a stane se něčím docela milým a příhodným. A stará teta Ida, řekneme pojednou, bude pokládat za přirozené, když začneme kroutit hlavou v jejím rodinném prostředí a říkat: »Proč se máš trápit? Vždyť ta bolest je nemyslitelná. Oslavíme ještě tvoje pětasedmdesátiny, vypijeme šampaňské, pustíme si Händelovo Largo a jsou tady takové kouzelné tabletky, po kterých se probudíš až v ráji...«

Co tím chci říct? Jistě, hodnoty si můžeme představovat i takto. Hodnoty, které nevycházejí z víry. To pak ovšem blokuje jakékoliv křesťanské poselství. Bez ohledu na to, zda to byly ideologie nepřátelské náboženství, nebo je to nyní »vlna humanismu, přátelského k člověku«, ztrácí se ze života jakýkoliv smysl kříže a potřeba vykoupení, jen když se cítíme dobře. A toto pokušení vstupuje dnes i do Církve.

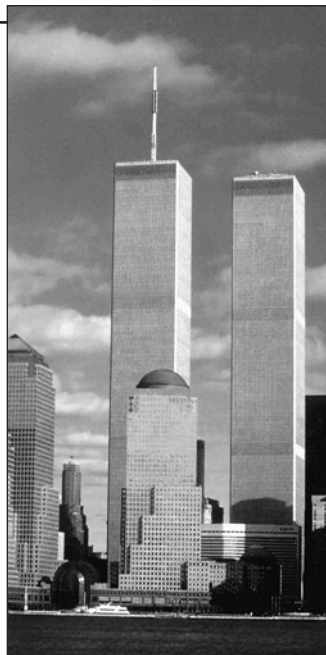
Bez víry nemůžeme mít žádné hodnoty a bez hodnot nemůžeme mít mravnost. Mám-li pro to uvést další příklady, mohl bych citovat Christu Mevesovou, která na to poukazovala již před desetiletími. Vymýcením mravních hodnot spějeme k degeneraci, a to nikoliv jen

z náboženského hlediska, nýbrž i společensky. Viděli jsme to ve starém Římě i ve starém Řecku. Kde se společnost vzdá mravních norem, spěje k degeneraci. Uvedu příklad. Udělali jsme velké technické pokroky, ale současně velký mravní úpadek. Před čtyřiceti lety trval let z Frankfurtu do Londýna déle než dnes. Tehdy byla vrtulová letadla, dnes máme trysková. Máme dálkově řízenou pomoc při přistávání, počítačovou rezervaci, elektronicky řízené odbavování zavazadel. Nesmírně jsme se zmodernizovali a dobu letu jsme snížili na polovinu. Jenže ve skutečnosti trvá dnes let z Frankfurtu do Londýna déle než před 40 lety, protože musíme být na letišti hodinu předem. Jak nesmírné jsou náklady na bezpečnostní personál, kolik ztracených hodin pro cestující, bezpečnostní opatření všeho druhu... Ztráta mravního standardu zcela pohltila zisk technického standardu.

Uvedu jiný příklad. Nemocenské pokladny jsou založeny na systému, aby nikdo nebyl

zruinován, když těžce onemocní. Zdraví mají platit a na kolenou děkovat Bohu, že jsou zdraví, aby se těm, kteří jsou skutečně nemocní, pomohlo. Ale dnes

je tento zdravý princip obrácen naruby, takže každý uvažuje: »Jestliže z toho nevytěžím aspoň tolik, kolik jsem tam zaplatil, jsem hlupák.« Pak se přirozeně celý systém hrouť, když si zdraví dávají pozor, aby si vybrali na kúrách, co tam vložili, a všechno je stále v mínusu.

To všechno svědčí o tom, že technicko-společenský pokrok je požíran. Ztráta hodnot pak přináší vpád úzkosti. To někteří nechťejí vidět. Jak vlastně dopadl vstup do věku svobody a pokroku? Dovolte mi, abych citoval hlas velmi významné osobnosti z druhé poloviny 19. století, kdy to všechno šlo tak krásně, kdy začal závěrečný finiš, kdy se objevily první velké vynálezy a lidé se domnívali, že mají před sebou nový věk. Tehdy napsal nikdo menší než Viktor Hugo: »19. století je velké, ale 20. století bude šťastnější. Nic se už nebude podobat našim starým časům. Nebude už žádný strach a úzkost jako za našich dnů, žádné ozbrojené konflikty mezi národy, žádné dobovačné války, žádné invaze, žádná přepadení.«

Nebudou už žádné úzkosti, všechno máme v ruce. Dnes, po stu letech pokroku a osvobozování od zotročující morálky žene naši společnost přímo ce-

lá inflace úzkostí: strach z válečných střetů, strach z hospodářské krize, strach z nezaměstnanosti, strach z nemoci, strach ze ztráty partnera (kde nejsou žádné hodnoty, nemůže být pevného partnerství, které se ani nevyplácí), strach ze všeho, strach z osamocení, strach ze smrti a strach z toho, co bude po ní. Někdo má strach ze života, strach z dítěte, strach z odpovědnosti. Před sto lety řekl Bismarck: »My, Němci, se bojíme Boha, a jinak nikoho na světě.« Jakou cestu jsme to ušli? 180 stupňů – úplný protiklad. Dnes se sice Boha nebojíme, ale jinak se bojíme všeho na světě.

A ještě rychle závěrečnou bilanci. I náklady mravního úpadku jsou těžko k zaplacení. A tady i nevěřící poprvé začnou uvažovat. Na děti, které vyrostly v normálních rodinných podmínkách a jsou z početnějších rodin, přispívá stát finanční pomocí ve výši 400–500 DM. Když však se rodina rozpadne a stát se musí postarat o výchovu dětí, které vypadly z hnízda a musí převzít také náklady na kriminální děti, pak to přijde na 4000–5000 DM měsíčně, tedy nejméně na desetinasobek. V USA již některé obce začaly vyzývat k větší věrnosti v manželství a vydávají na to dokonce veřejné prostředky.

Vzhledem k zhroucení mravních norem je třeba se skutečně ptát: Je možné náš hodnotový systém, jak jsme ho převzali, ještě zachránit? Podle mého názoru nápravnými opatřeními anebo politickými a církevněpolitickými opatřeními to možné nebude, ani slovním zapřísaháním státní, církevní či akademické povahy, to vše pokládám za neúčinné. Proto tvrdím, že musíme skrze obnovu víry od základu obnovit hodnoty a mravnost. Tedy nikoliv tak, že se budeme dovolávat toho, co jsme měli, a všechno ostatní odsuzovat, nýbrž musíme začít od nové evangelizace.

(Dokončení příště)

Život Kristův (84)

LXXXIV. Plody nanebevstoupení:

Uznání toho, že Ježíš je Pán

1) V první Petrově řeči, pronesené o dni Letnic, zaznívá slavnostní prohlášení: *Toho Ježíše Bůh vzkřísil a my všichni jsme toho svědky. Byl povýšen po pravici Boží, od Otce přijal slíbeného Ducha Svatého, vylil ho, jak vidíte a slyšíte* (Sk 2,32-33). *Ať je úplně jasno celému izraelskému národu toto: Pánem a Mesiášem ustanovil Bůh toho Ježíše, kterého jste vy ukřižovali* (Sk 2,36). Tato slova jsou adresována množství lidí, které bylo směsicí obyvatel Jeruzaléma a poutníků, kteří tam dospěli na svátky z nejrůznějších částí světa. Petr takto zvěstoval povýšení ukřižovaného a vzkříšeného Krista na pravici Boží. Toto vyvýšení nebo nanebevstoupení znamená spoluúčast na moci a autoritě samotného Boha. A právě tato spoluúčast na moci a autoritě trojjediného Boha se pak projevuje v seslání Utěšitele, Ducha pravdy, který na základě vykoupění, naplněného Kristem (srov. Jan 16,14), působí v srdcích lidí obrácení. Je nepopiratelnou skutečností, že již tenkrát onoho dne v Jeruzalémě, *když to uslyšeli, proniklo jim to srdce a ptali se Petra i ostatních apoštolů: „Bratři, co máme dělat?“* (Sk 2,37). Je také dobře známo, že v několika následujících dnech došlo k několika tisícům obrácení.

2) Všechny velikonoční události, o nichž hovořil Petr ve své řeči o dni Letnic, společně představují definitivní zjevení Ježíše jako Otcem poslaného Mesiáše a jako Pána. Vědomí toho, že Ježíš je opravdu Pánem, nějakým způsobem vešlo do mysli apoštolů již v průběhu Ježíšova předvelikonočního veřejného působení. Sám Mistr na to narážel při Poslední večeři: *Vy mě nazýváte Mistrem a Pánem, a to právem: To skutečně jsem!* (Jan 13,13). To také vysvětluje, proč

evangelisté hovoří o Kristu jako o Pánu a předpokládají tak něco, co je pak v křesťanských obcích společně přijímanou skutečností. Není bez významu, že Lukáš vkládá onen titul již do úst anděla, který zvěstoval Ježíšovo narození pastýřům: *V městě Davidově se vám dnes narodil Spasitel - to je Kristus Pán* (Lk 2,11). Tentýž evangelista pak užívá na řadě dalších míst téhož titulu (srov. Lk 7,13; 10,1; 10,41; 11,39; 12,42; 13,15; 17,6; 22,61). Je však zcela jasné, že velikonoční události definitivně stvrdily toto vědomí. Právě ve světle velikonočních událostí je také třeba číst titul Pán ve vztahu k předcházející aktivitě Mesiáše v předvelikonoční epoše. Prohloubení a vyjasnění pravého obsahu titulu „Pán“ je úzce spjato s vyvýšením a oslavením vzkříšeného Krista, tedy s jeho nanebevstoupením.

3) Jedním z nejčastěji se opakujících prohlášení v Pavlových listech je to, které učí, že Ježíš je Pán. Je velmi dobře znám úryvek z prvního listu Korinťanům, v němž Pavel prohlašuje: *Ale pro nás je jeden Bůh: Otec, od něhož pochází všechno a pro něhož jsme tu i my; a my máme jednoho Pána: Ježíše Krista, skrze něhož povstalo všechno, i my* (1 Kor 8,6; srov. 16,22; Řím 10,9; Kol 2,6). Velmi dobře známé je i místo z listu Filipánům, kde Pavel představuje, jak se Kristus ponížil až k smrti a jak byl povýšen, *takže při Ježíšově jménu musí pokleknout každé koleno na nebi, na zemi i v podsvětí a každý jazyk musí k slávě Boha Otce vyznat: Ježíš Kristus je Pán* (Fil 2,10-11). Pavel také podtrhuje, že nikdo nemůže vyznat, že Ježíš je Pán, pokud by v něm nepůsobil Duch Svatý (srov. 1 Kor 12,3). Tak tedy také apoštol Tomáš byl pod vlivem působení Ducha Svatého, když vy-

znal: *Pán můj a Bůh můj!* (Jan 20,28). Totéž je nutno opakovat o svatém Štěpánovi, který při svém kamenování prosil: *Pane Ježíši, přijmi mého ducha! ... Pane, nepřičítej jim tento hřích* (Sk 7,59-60). Konečně je třeba uvést knihu Zjevení, kde se běh posvátných dějů a zjevení uzavírá invokací Nevěsty a Ducha: *Amen, přijď, Pane Ježíši!* (Zj 22,20). Jedná se tedy o působení Ducha Svatého, Ducha oživovatele, který ustavičně vkládá do srdcí lidí světlo, aby mohli uznat Krista jako Pána. Je to milost vnitřního života, díky níž můžeme v síle Ducha Svatého provolávat, že On a jedině On je Pán.

4) Ježíš Kristus je Pán, protože má veškerou moc na nebi i na zemi. Je to královská moc, která ční vysoko nad všechna knížata. Nad mocností, síly, panstva a jak se ještě jmenují všechny hodnosti, a to nejen v tomto věku, ale i v budoucím (srov. Ef 1,20-22). Zároveň je to také autorita velekněžská, o níž se hovoří ze široka v listu Židům, kde se také uvádí žalm 109/110: *Hospodin přísahal a nebude želeť: Ty jsi kněz navěky podle Malkisedekova řádu* (Ž 109/110,4). Toto věčné Kristovo kněžství s sebou nese také posvětitelskou moc, proto také se Kristus „stal příčinou věčné spásy pro všechny, kteří Jej poslouchají“ (srov. Žd 5,9). *Proto také je schopen přinést navždy spásu těm, kdo skrze něho přicházejí k Bohu, neboť je stále živ, aby se za ně přimlouval* (Žd 7,25). Rovněž v listu Ři-

manům čteme, že Kristus stojí po pravici Boží a přimlouvá se za nás (srov. Řm 8,34). Konečně svatý Jan nás ujišťuje: *Zhrěší-li však někdo, máme přimlouvací u Otce: Ježíše Krista spravedlivého*“ (1 Jan 2,1).

5) Jakožto Pán je Kristus také hlavou Církve, která je Jeho tělem. To je ústřední myšlenka v listech svatého Pavla ve velké kosmicko-teologické fresce, jejímž prostřednictvím tento apoštol národů popisuje obsah věčného Božího záměru v listech Efezanům a Kolosanům: *Ano, všechno podřídil pod jeho nohy. A jeho dal jako svrchovanou hlavu Církvi: ona je jeho tělem, plností toho, který naprosto všechno ovládá* (Ef 1,22-23). *Bůh totiž rozhodl, aby se v něm usídlila veškerá plnost dokonalosti* (srov. Kol 1,19). V Kristu tedy přebývá tělesně celá plnost Božství (srov. Kol 2,9). Kniha Skutků nás učí, že Kristus si získal svou Církev svou vlastní krví (srov. Sk 20,28; srov. 1 Kor 6,20). Rovněž Ježíš sám, když se chystal na svůj odchod z tohoto světa k Otcovi, řekl svým učedníkům: *Hle, já jsem s vámi po všechny dny až do konce světa!* (Mt 28,20). Tim ohlašoval tajemství onoho těla, které trvale od Něho dostává veškeré životní energie, plynoucí z díla vykoupění. Je to trvalé vykoupění, které působí jakožto účinek Kristova oslavení. Je pravdou, že Kristus byl vždy Pánem, a to již od prvního okamžiku svého vtělení, poněvadž je Božím Synem, který je soupodstatný s Otcem a který se pro nás stal člověkem. Je však rovněž nepochybné, že se stal v plnosti Pánem právě proto, že se ponížil, zřekl sebe sama a stal se poslušný až k smrti, a to k smrti na kříži (srov. Fil 2,6-8). Oslavený a vyzdvihovaný na nebesa naplnil své poslání, a tak také zůstává v těle své Církve na zemi prostřednictvím vykoupění, které se uskutečňuje v jedincích a v celé společnosti působením Ducha Svatého. Právě vykoupění je zdrojem autority, kterou Kristus v síle Ducha Svatého vyko-

nává nad Církví, jak to můžeme číst v listu Efezanům: *Tak určitě jedny za apoštoly, jiné za kazatele mluvící pod vlivem vnuknutí, jiné za misionáře, jiné za pastýře a učitele, aby připravili křesťany k úkolům, které mají plnit, aby Kristovo tělo dělalo pokroky, dokud nedojdeme všichni k jednotě ve víře a v poznání Božího Syna, k mužné zralosti, k onomu věku, kdy se na nás uskuteční Kristova plnost* (Ef 4,11-13).

6) Jeho královská moc, která mu byla svěřena nad veškerou ekonomikou spásy, se rozprostírá nad celým kosmem. Kristus je tedy Pánem nad celým vesmírem. Tak nám to hlásá další velkolepá slovní freska: *Stejná osoba je ten, kdo sestoupil, i ten, kdo vystoupil až úplně nad nebesa, aby všechno naplnil* (Ef 4,10). V prvním listu Korinťanům svatý Pavel dodává, že mu bylo všechno položeno k nohám. *Všechno totiž Bůh podřídil pod jeho nohy. Když však říká, že všechno je podřízeno, je samozřejmě z toho vyňat ten, který mu všechno podřídil* (1 Kor 15,27). Apoštol Pavel pak dále rozvíjí tuto myšlenku: *A až mu bude všechno podřízeno, tehdy se i sám Syn podřídí tomu, který mu všechno podřídil, aby byl Bůh všechno ve všem* (1 Kor 15,28). *Potom nastane konec, až odevzdá své království Bohu a Otcí a až zlozí vládu všech mocných knížat, mocností a sil* (1 Kor 15,24).

7) Konstituce II. vatikánského koncilu *Gaudium et spes* věnovala pozornost tomuto uchvacujícímu tématu a stojí v ní například: *Pán je cíl lidských dějin, bod, v němž se sbíhají tužby dějin a civilizace, střed lidského pokolení, radost všech srdcí a naplnění všech jejich tužeb* (GS 45). To vše můžeme shrnout tvrzením, že Kristus je Pánem dějin. Právě v Něm nachází dějiny člověka a lze říci také veškeré stvoření své transcendentální vyvrcholení. Tradice vyjadřovala tuto skutečnost výrazem *recapitulatio*, v řečtině *anakefalaiosis*. Toto pojetí nachází svůj základ v listu Efezanům, kde je

popsán věčný Boží záměr: *... seznámil nás totiž s tajemstvím své vůle, jak se mu to líbilo a jak si to napřed sám u sebe ustanovil, až se naplní čas pro dílo spásy, že sjednotí v Kristu vše, co je na nebi i na zemi* (Ef 1,9-10).

8) Nakonec musíme doplnit, že Kristus je rovněž Pánem věčného života. Jemu přísluší poslední soud, o němž hovoří Matoušovo evangelium: *Až přijde Syn člověka ve své slávě a s ním všichni andělé, posadí se na svůj slavný trůn, a budou před něj shromážděny všechny národy. A oddělí jedny od druhých, jako pastýř odděluje ovce od kozlů. Ovce postaví po své pravici, kozly po levici. Tu řekne král těm po své pravici: „Pojďte, požehnání mého Otce, přijměte jako úděl království, které je pro vás připraveno od založení světa“* (Mt 25,31-34). Právo soudit definitivním způsobem dílo každého z lidí a také jejich svědomí patří Kristu jakožto Vykupiteli světa. On nabyl tohoto práva prostřednictvím kříže, proto také Otec vložil každý soud do Jeho rukou (srov. Jan 5,22). Syn ale nepřišel především proto, aby soudil, ale proto, aby spasil a aby rozlil do lidí onen božský život, který je v Něm. *Jako totiž Otec má život sám v sobě, tak dal i Synovi, aby měl život sám v sobě, a obdařil ho mocí konat soud, protože je Syn člověka* (Jan 5,26-27). Soudcovská moc tedy splývá v jedno s milosrdenstvím, které proniká Jeho srdce a prýští z Otcova srdce, z něhož také vychází sám Syn, který se stal člověkem, a to pro nás a pro naši spásu. Ukřížovaný a vzkříšený Kristus, který vystoupil na nebesa a usedl po pravici Boží, se tedy tyčí nad světem a nad dějinami jako znamení nekonečné lásky zahalené slávou. Spasitel světa si toužebně přeje, aby na Jeho lásku odpověděl každý člověk, a tak aby každý takový člověk mohl obdržet od Něj dar věčného života.

Překlad doc. Ctirad Václav Pospíšil Th.D. OFM

ještě štedřejší se ukázala milost (Řím 5,20). Zatímco z kritiky nemáme vůbec žádný užitek, studium života nových světců nás může nesmírně obohatit, protože nás uvádí do situací blízkých našemu životu, ve kterých tito dříve nám často neznámí světci a světice významně oslavili Boha. Životy svatých jsou jedním ze způsobů, jimiž k nám promlouvá sám Bůh. Kdo může na příklad říct, že nepotřebuje, zvláště v dnešní obtížné době, takový udivující příklad neúnavné pracovní pile, obětavé lásky a nezlomné důvěry v Boží prozřetelnost, jak nám je sám Bůh stavi před oči v postavě kanadské světice Markéty d'Youville?

Takovou nezlomnou víru v Boží prozřetelnost a milost, jakou nám představuje zakladatelka »sedých sester«, potřebujeme ovšem nejen proto, abychom byli schopni přijímat nečekané rány osudu, ale abychom přijímali také Boží vůli, vyjádřenou v jeho příkázáních. Nic z toho, co Bůh po nás chce, není pro nás nesplnitelné, nýbrž v jeho vůli je obsažen právě ten pro nás nejlepší a nejpřiměřenější řád, jehož respektování a zachovávání slouží jak našemu vlastnímu blahu, tak užítku celé lidské společnosti a především k oslavě Boha.

To platí ve zvláštní míře pro tu významnou oblast lidského života, při níž člověk vstupuje do posvátného společenství a součinnosti s Bohem v jeho tvořivé činnosti, zaměřené na zachování lidského rodu. Zákonitosti tohoto procesu vzniku, vývoje života lidského jedince a jeho začlenění do lidské společnosti jsou tak důmyslné a tak provázané, že porušení kterékoli z nich ohrožuje vše ostatní. To, co postupně objevují psychologové, kteří zkoumají podmínky a překážky optimálního rozvoje lidského jedince, jsou jen slabé odlesky nesmírné Boží moudrosti a lásky, s jakou Bůh ustanovil tento přirozený řád rozvoje jedince i společnosti. Je těžkým hříchem světa, že se tak odcítil zcela nezbytným a nanejvýš moudrým a účelným požadavkům

čistoty, lásky a manželské věrnosti, že se jejich porušování a nedbání stává úplnou samozřejmostí, a naopak zachovávání se pokládá bezmála za něco až výstředního. Tam, kde má být samozřejmostí a naprostou nezbytností láska, obětavost a bezpečná jistota, rozhostilo se sobectví, bezohlednost a strach. Je ovšem prokázáno, že to, s čím se jedinec setkává v samých počátcích své existence, naplní nakonec jeho životní způsob. Jak potom můžeme čekat postoje solidarity, lásky a obětavosti od někoho, kdo se toho nedočkal ani od svých vlastních rodičů, neboť oni ve jménu domnělé svobody kladou – proti samotným zákonům přírody – své sobecké zájmy nad blaho svého potomka?

Zjistit souvislost příčiny a důsledku je tím obtížnější, čím více jsou od sebe časově vzdáleny. Kdo bude hledat příčinu sobectví dnešního otce či matky v podmínkách jejich dětství před desítkami let? A přece právě tak se sobectví rozmnožuje z generace na generaci, proniká způsobem života do všech složek společnosti a stále více zatěžuje a ohrožuje budoucnost lidstva. Měli by se nad tím konečně zamyslet »stavitelé světa«, kteří si před více než dvěma stoletími ve svých tajných »chrámech« usmysleli, že je možno vybudovat humanitu bez Boha, a odsunuli ho kamsi »do výslužby«. Bůh je nechal, ať si »žijí podle svých nápadů«, a my se s ovocem těchto »nápadů« můžeme dnes setkat takřka na každém kroku v podobě rozpadu rodin a základních lidských hodnot, demoralizace, vymírání národů, rostoucí zločinnosti, terorismu, extrémismu, zbídačování třetího světa a všeobecného strachu z bezprostřední budoucnosti. To jsou bolestné vykřičníky, které není možno přehlušit záplavou bezduché zábavy pomocí mediální techniky. Dějiny jednou po pravdě odhalí, že tito hrdí a sebevědomí »stavitelé světa« jsou ve skutečnosti jeho hrobaři. Ale jaká cena bude muset být mezitím zaplácena?

Skutečná tvář otce Pia (30)

Bývají také situace méně tragické, při nichž pomoc nevyžaduje tolik úsilí. Kdo by neznal v San Giovanni Rotondo hezký příběh inženýra Todiniho z Říma?

Jednoho večera zjistil při východu z kláštera, kde se dlouho zdržel, že na dvoře lije jako z konve.

»Nevzal jsem si deštník!« řekl P. Piovi, »nemohli byste mi dovolit, abych tu zůstal do zítřka? Přece budu mokrá jako myš!«

»Ne, moje dítě, to není možné«, odpověděl řeholník, »ale nemusíš mít obavy. Já půjdu s tebou.«

Inženýr si pomyslel, že by se raději obešel bez takového »pokání«, i když zmírněného přítomností otce Pia. Ale co se dalo dělat, zvedl si límec, stáhl klobouk hluboko do čela a vykročil, aby ušel dva kilometry, které dělí klášter od obce.

Ale jaké bylo jeho překvapení, když zjistil, sotva vyšel ven, že liják náhle ustal. A když došel do domu sedláka, kde si zajistil ubytování, už jen sotva mrholilo.

»Madonna mia!« vykřikla selka, když slyšela, jak otevírá dveře, »musel jste promoknout do niti!«

»Ani trochu,« odpověděl, »právě vůbec neprší.«

Hostitelé se na sebe překvapeně podívali.

»Jak to, že neprší? Vždyť je to úplná potopa. Jen si to poslechněte!«

Všichni vyšli na zápraží a skutečně se přesvědčili, že lije, jako by se otevřela všechna nebeská stavidla.

»Přece už hodinu lije bez přestání jak z konve. Co jste dělal, že jste nezmokli?«

»Padre Pio mi řekl, že půjde se mnou.«

»No když vám to řekl Padre Pio...«

Záležitost se vysvětlila a nebylo o čem mluvit. Jen u stolu,

když žena přinášela kroučící mísu s makarony, dodala:

»Je třeba chápat, že společenost P. Pia ochrání lépe než ten nejlepší deštník.«

* * *

I přes drsnost, která je jeho sebeobranou, je Padre Pio něžný a milující otec, který »přizpůsobuje vítr podle vlny jehňátka«. Jako specialista na »velká obrácení« musí nejdříve brzdit přehnané dychtění po pokání svým ochranným systémem, který vyžaduje často přehlížení přírodních zákonů.

Krásná a velmi bohatá paní Vairová přijela do San Giovanni Rotondo z pouhé zvědavosti, i když také poněkud „natruc“ veřejnému mínění.

Sotva přijela, pocítila, jak ji zaplavila nesnesitelná bolest, a spatřila své hříchy v celé ohavnosti tak výmluvně, že se na nikoho neohlížela a bez studu se dala v kostele do hlasitého pláče. Svým srdcervoucím lkáním upozornila na sebe několik duchovních dcer otce Pia, který tehdy zpovídal. Když ho na ni upozornily, Padre Pio se obrátil na paní Vairovou se slovy:

»Uklidni se, moje dítě, Boží milosrdenství nemá hranic. Kristova krev smývá všechny zločiny tohoto světa.«

»Chci se vyzpovídat, otče«, řekla neznámá, která by se ještě před hodinou vysmála každému, kdo by jí něco podobného navrhl.

»Především se uklidni,« opakoval otec laskavě, »vrátíš se zitra.«

Paní Vairová strávila noc zpytováním svědomí. Od dětství nebyla u zpovědi. Když se ocitla v přítomnosti otce Pia, pocítila

ihned, jako mnoho jiných před ní, v hlavě úplnou prázdnotu.

Nevěděla, jak začít, a hrdlo se jí stáhlo.

V tomto žalostném stavu jí přišel na pomoc Padre Pio, vlídně vypočítal všechny hříchy jejího promarněného života. Nakonec jí řekl:

»Nic víc si nepamatuješ?«

Zachvěla se po vlivem strašného pokušení. Copak musí nakonec sama vyznat ten jeden jediný nejtěžší hřích, který zbyl? Copak se již dost nevláčela bahnem hanby?

Padre Pio čekal a lehce pohyboval rty.

Kajícnice se konečně vzpamatovala:

»Ještě byl tento jeden, otče.«

»Bůh buď pochválen!« zvolal radostně, »jen na to jsem čekal! Uděluji ti rozhršení, moje dítě.«

To je obvyklý postup otce Pia u těch, kterým pomáhá vyzpovídat se.

Po svém obrácení se paní Vairová vydala po stopách velkých kajícníků, a to s horlivostí novokřtěnce. Jednoho zimního rána se rozhodla, že půjde do

kostela bosá. Pršelo, foukal vítr, byla skutečná psí zima, jak tomu často bývá na svazích Monte Gargano.

Promoklá na kůži, se zakravenými nohama – tehdy byla cesta ke kostelu kamenitá – dobelhala se k prahu kostela, kde bolestí a chladem omdlela.

Když opět nabyla vědomí, spatřila nad sebou skloněnou tvář otce Pia.

»Moje dcero,« řekl, »i při svatém pokání je třeba zachovat míru.«

Pak se dotkl jejího ramene a dodal: »Naštěstí tato voda nepromáčí. Questa aqua non bagna...«

K překvapení všech promoučené šaty paní Vairové v okamžiku zcela uschly.

* * *

Jako pravý selský syn byl Padre Pio citlivý na živelné pohromy, které ohrožovaly úrodu, a stávalo se, že jim na počkání zabránil.

15. května 1932 uviděla náhle skupina poutníků z Boloně, která putovala do kláštera, že značný kus cesty je doslova pokrytý černými housenkami. Naplnění hnusem snažili se je obejít, ale nebylo jak, protože polní cesta byla lemovaná mandlovníky. Volky nevolky museli poutníci šlapat po té mase a když dorazili do cíle, ptali se, co má ten neobvyklý jev znamenat.

»Není nic prostšího,« dostalo se jim odpovědi, »poblíž kláštera je mandlovníkový lesík, který housenky zaplavily do té míry, že to zcela ohrožovalo letošní úrodu. A je třeba si uvědomit, že příjem ze sběru mandlí je jediným zdrojem příjmů jedné rodiny. V zoufalství se chudáci obrátili na otce Pia s prosbou o pomoc. Tehdy Padre Pio vyšel na nádvoří před klášterem a požeňnal mandlovníky velkým znamením kříže. Housenky samy uhnuuly! Viděli jste, kolik jich bylo.« A majitelé mandlovníkového lesa mohli klidně spát, toho roku jim chleba nechyběl.

(Pokračování)

HANOBNÍ KATOLICKÉ CÍRKVE

Italská policie zavřela pět internetových sítí, které zveřejňovaly hanobení katolické církve. Tyto webové stránky byly emitovány do Itálie internetem ze Spojených států. Jejich obsah byl v rozporu s italským zákonem o rouhání.

Kath-net

Sestry boromejky děkují všem dobrodincům, přátelům, známým a všem, kdo jim k 350. výročí založení jejich kongregace svou přízeň projevili blahopřáním, modlitbou či jakýmkoliv jiným způsobem. Všem opětuji modlitbou a díkem.

Duchovní cvičení – Sv. Hostýn, 20. 9. – 22. 9. 2002 – „Panna Maria – Cesta ke kráse života“. Místo konání a přihlášek: Exerciční dům Sv. Hostýn 115, 768 51 Bystrice pod Hostýnem, tel. 0635/381 693.

Velehrad, 25. 10. – 27. 10. 2002 – „Panna Maria – Cesta ke kráse života“. Místo konání a přihlášek: Poutní a exerciční dům Stojanov, 687 06 Velehrad, tel. 0632/571 420.

Zahájení v pátek v 18.00 hod. Ukončení v neděli ve 13.00 hod. Vedení cvičení: P. ing. Stanislav Weigel, Nad Bertramkou 10, 150 00 Praha 5, Smíchov, tel. 02/515 665 89.

MIMORÁDNÁ SLEVA na poslední volná místa u poutních zájezdů! **Rím, Assisi 1. 9. – 7. 9. 2002, sleva 1000 Kč, Medjugorje 15. 9. – 21. 9. 2002, sleva 500 Kč, Kláštery Dolního Rakouska 24. 8. 2002, sleva 200 Kč, Marizell 3. 8. 2002, sleva 200 Kč.** Sleva platí při přihlášení se s tímto inzerátem do obsazení posledních míst. Využijte této výjimečné příležitosti. KCK Misie, 751 03 Brodek u Přerova 46, tel. po 20. hod. 0641/741150.

HROZBA EXKOMUNIKACE

Sedmi ženám, které byly 29. června 2002 »vysvěce-ny« schizmatickým biskupem Romulem Antoniem Brashim na »kněžky«, hrozí exkomunikace. Oznámil to prefekt Kongregace pro nauku víry kardinál Josef Ratzinger v prohlášení, zveřejněném ve třech jazycích. Jednalo se o simulaci svátosti, která je neplatná a představuje těžké provinění proti ústavě Církve. Schizmatický biskup, který je »světíl«, je zakladatelem exkomunikované sekty, a proto je obřad i proviněním proti jednotě Církve. Sedm žen dostalo ultimátum do 22. července, aby se od nedovoleného aktu distancovaly a projevily lítost nad spáchaným pohoršením, jinak budou postiženy vyobcováním z Církve.

ARMÁDA ANĚLŮ STRÁŽNÝCH CHRÁNILA PŘED KATASTROFOU

»Armáda anělů strážných« chránila krajinu v okolí Bodamského jezera před katastrofou, když se v noci 2. července nad Überlingen a sousedními obcemi srazila a zřítily dvě letadla. Tento názor vyjádřili jak církevní, tak státní představitelé v souvislosti s největší leteckým neštěstím v Německu za posledních 30 let. Přišlo při něm o život 71 lidí, z toho 52 dětí. Jakkoliv trosky letadla dopadly na ulice, zahrádky a obydlí a v blízkosti ústavu pro tělesně postižené, nebyl na zemi nikdo zraněn. Pro šokované a zarmoucené obyvatelstvo je to zázrak, že se nestalo nic hrošího. Ministr dopravy Kurt Bodewig (SPD) děkoval v médiích Bohu, že se neštěstí odehrálo jen ve vzduchu. Norbert Lutz, vedoucí kanceláře ministerstva kultury označil neštěstí za výzvu pro ty, kteří přežili, aby si uvědomili, že jejich život je v rukou Božích. Nesmíme pouze hledat viny katastrofy, ale přijmout také podnět, abychom mysleli na Boha. Lidé prožili, že i »v bahnu největšího neštěstí mohou rozkvést květy útěchy a naděje«. Děkovné bohoslužby se zúčastnilo několik tisíc lidí.

TAIZÉ V TORONTU

Společenství Taizé bude v rámci Světového dne mládeže v Torontu konat modlitby se zpěvy a chvílemi mlčení v bazilice sv. Pavla. Mezi modlitbami bude také čas k setkáním a výměně názorů nad dopisem Frére Rogera: »Miluj a řekni to svým životem«. Další informace jsou na internetu www.taize.fr.

Kath-net

Liturgická čtení

Neděle 28. 7. – 17. neděle v mezidobí

1. čt.: 1 Král 3,5.7-12

Ž 119(118),57+72.76-77.127-128.129-130

Odp.: 97a (*Jak miluji tvůj zákon, Hospodine!*)

2. čt.: Řím 8,28-30

Ev.: Mt 13,44-52

Pondělí 29. 7. – památka sv. Marty

1. čt.: 1 Jan 4,7-16

Ž 34(33),2-3.4-5.6-7.8-9.10-11

Odp.: 9a (*Okuste a vizte, jak je Hospodin dobrý.*)

Ev.: Jan 11,19-27 nebo Lk 10,38-42

Úterý 30. 7. – nez. pam.

sv. Petra Chryzologa

1. čt.: Jer 14,17-22

Ž 79(78),8.9.11+13

Odp.: 9bc (*Pro slávu svého jména, Bože, vysvobod' nás!*)

Ev.: Mt 13,36-43

Středa 31. 7. – památka sv. Ignáce z Loyoly

1. čt.: Jer 15,10.16-21

Ž 59(58),2-3.4-5a.10-11.17.18

Odp.: srov. 17d (*Bůh je mé útočiště, když je mi úzko.*)

Ev.: Mt 13,44-46

Čtvrtek 1. 8. – památka sv. Alfonse z Liguori

1. čt.: Jer 18,1-6

Ž 146(145),2.3-4.5-6

Odp.: 5a (*Šiastný je, komu pomáhá Bůh Jakubův. Nebo: Aleluja.*)

Ev.: Mt 13,47-53

Pátek 2. 8. – nez. pam. sv. Eusebia z Vercelli nebo sv. Petra Juliána Eymarda

1. čt.: Jer 26,1-9

Ž 69(68),5.8-10.14

Odp.: 14c (*Vyslyš mě, Bože, ve své veliké lásce!*)

Ev.: Mt 13,54-58

Sobota 3. 8. – nez. sob. pam. P. Marie

1. čt.: Jer 26,11-16.24

Ž 69(68),15-16.30-31.33-34

Odp.: srov. 14 (*Vyslyš mě, Bože, v čas milosti!*)

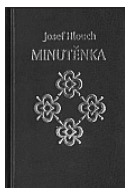
Ev.: Mt 14,1-12

Breviář pro laiky

Uvedení	NE	PO	ÚT	ST	ČT	PÁ	SO
do první modlitby dne:	28. 7.	29. 7.	30. 7.	31. 7.	1. 8.	2. 8.	3. 8.
Antifona	812	1768	841	1722	1734	889	1666
Žalm	783	783	783	783	783	783	783
Ranní chvály:							
Hymnus	812	1769	842	1723	1734	889	1666
Antifony	813	828	843	858	874	890	906
Žalmy	813	828	843	858	874	890	906
Kr. čtení a zpěv	816	1770	847	1724	1735	893	1668
Antifona k Zach. kantiku	707	1443	847	1445	1735	894	1669
Prosby	817	1771	847	1724	1724	894	1655
Záv. modlitba	707	1443	1444	1445	1446	1447	1656
Modlitba během dne:							
Hymnus	817	832	848	862	879	895	910
Antifony	818	833	848	863	879	895	910
Žalmy	818	833	849	863	879	895	911
Krátké čtení	820	835	851	865	882	898	913
Záv. modlitba	707	835	851	865	882	898	913
Nešpory:							
Hymnus	807	821	1443	852	1727	1736	900
Antifony	808	822	838	853	868	884	900
Žalmy	808	823	838	853	868	884	901
Kr. čtení a zpěv	810	825	1777	856	1730	1737	903
Ant. ke kant. P. M.	706	707	1444	856	1445	1737	904
Prosby	811	826	1778	856	1731	1731	904
Záv. modlitba	707	707	1443	1444	1445	1446	1447
Kompletář	1238	1242	1247	1250	1254	1257	1260

MCM s. r. o. nabízí...

Josef Hlouch: MINUTĚNKA

Myšlenky na každý den v roce, určené pro ty, kdo se snaží v průběhu dne nalézt aspoň chvíli pro své nitro. Vychází s církevním schválením.

*Karmelitánské nakladatelství, váz., desky,
A6, 412 stran, 149 Kč*

MODLITEBNÍ KNIHA

Sestavila a redigovala Růžena Kouřimová

Každá křesťanská modlitba předpokládá osobní vztah mezi člověkem a Bohem, poněvadž sama ve své podstatě je setkáním s ním. Má tedy být projevem tohoto niterného a pro nás životně důležitého vztahu.

V životě jsou však chvíle, kdy se nám nedostává vlastních slov, a tehdy nám církev nabízí své bohatství formulovaných modliteb, které nám pomáhají obohatit a oživit náš modlitební život. Proto je každá modlitební kniha cenným pokladem mnohdy nedozírné hodnoty. Vychází s církevním schválením.

*Karmelitánské nakladatelství, váz., desky,
A6, 272 stran, 149 Kč*

ZPĚVY S ODPOVĚDÍ LIDU

Nápěvy žalmových textů a příslušných odpovědí pro různé liturgické příležitosti. Texty následují za sebou podle biblického pořadí a u každého je uvede-

Uvedené knihy si můžete objednat na adrese:
Maticce cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24,
771 11 Olomouc 1; e-mail: knihy@maticecm.cz,
tel.: 068/550 04 31, fax: 068/522 28 03

na příslušná odpověď s označením liturgického použití. Je připojen také přehled odpovědí a příslušných žalmových nápěvů, uspořádaných podle tónin.

*Karmelitánské nakladatelství, váz., B5,
412 stran, 295 Kč*

P. Josef Olejník: ŽALTÁŘ

Responsoriální žalmy pro neděle, slavnosti, svátky, památky a mše spojené s určitými obřady. Druhé, opravené vydání, v Matici cyrilometodějské s. r. o. vydání první.

*Kož. vaz., A4,
304 stran, 290 Kč*

P. Josef Olejník: ŽALTÁŘ II.

Responsoriální žalmy pro všední dny doby adventní, vánoční, postní a velikonoční.

*Gloria, kož. vaz., A4,
136 stran, 300 Kč*

P. Josef Olejník: ŽALTÁŘ III.

Responsoriální žalmy pro všední dny liturgického mezidobí – roční cyklus 1.

*Gloria, kož. vaz., A4,
228 stran, 330 Kč*

779 00 Olomouc 9
706 43/02
P.P.

TISK

Maticce cyrilometodějská s. r. o.
Dolní nám. 24
771 11 Olomouc 1